

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

Anno MDCCLVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

corruptio, & alteratio hujusmodi extra Ditionem Ecclesiasticam patrata fuerit, quique demum hujusmodi Cedulas, seu falsas, seu, ut supra, corruptas & alteratas, tam in prædicta Urbe, quam in Bononien., Ferrarien., Beneventana, aliisque Civitatibus, Terris, Oppidis, & Locis Italiae, Nobis & Sedi Apostolicæ prædictæ mediate vel immediate subjectis, scienter expendisse comperti fuerint, iisdem poenis, etiam ultimi supplicii, quibus tondentes monetas aureas & argentæas, seu aliter circa eas delinquentes, juxta præmissas S. Pii V. & Urbani VIII. Prædecessorum leges & Constitutiones subiecti sunt, pariformiter puniantur, & cum effectu subiciantur; & si Ecclesiastici fuerint, etiam exempti & privilegiati, ut supra, prævia degradatione, Curiae Sæculari puniendi tradantur.

Prohibitio aliter iudicandi.

§. 6. Atque ita, & non aliter, in quibusvis ejusdem Urbis, & Ditionis Ecclesiasticæ Tribunalibus, ac per quoscumque Judices in hac materia competentes, etiam specifica & individua mentione dignos, contra delinquentes in præmissis, etiam Ecclesiasticos exemptos, & privilegiatos, ut supra, in Judicio confessos, sive legitime convictos, procedi, decerni, judicari, & sententiarum omnino mandamus; sublata cuilibet aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate; ac irritum & inane decernentes, si secus super his a quolibet eorum scienter vel ignoranter judicari contigerit.

Amplissima derogatio cõtrariis.

§. 7. Non obstantibus præmissis, ac quibusvis aliis, etiam Apostolicis, & in Generalibus, Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis Constitutionibus & Ordinationibus; Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, præfatis Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam de necessitate exprimentis, nec non Militiis quibuscumque, etiam Hospitali Sancti Joannis Hierosolymitani, & aliis Religiosis ac piis locis, aliis concessis, ac sæpius confirmatis & innovatis; ac eorundem, & quarumvis, etiam Urbis præfate, nec non Bononien., Ferrarien., Beneventanæ, aliarumque Ditionis prædictæ Civitatum, Terrarum, Oppidorum, Castrorum, & Locorum, ac omnium & quorumcumque Tribunalium in ipsis consistentium, etiam confirmatione Apostolica, seu quavis alia firmitate roboratis, statutis, resolutionibus, usibus, stylis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus: Quibus omnibus & singulis, eorum omnium tenores pro expressis, ac de verbo ad verbum præsentibus insertis, necnon præscriptas in ipsis derogationum formas pro plene observatis habentes, ad præmissorum effectum dumtaxat, illis aliis in suo robore permanentibus, motu, scientia, & potestatis plenitudine præfatis, specialiter & expresse derogamus, ac sufficienter derogatum fore decernimus; cæterisque contrariis quibuscumque.

Sumptuum fides.

§. 8. Volumus autem, quod præsentis in Valvis Ecclesiæ Lateranen., Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, ac in aliis consuetis ejusdem Urbis locis, publicentur & affigantur; & postquam sic affixæ & publicatæ fuerint, omnes & singulos perinde ardeat & afficiant, ac si unicuique nominatim & personaliter intimatæ fuissent.

Sanctio poenalis.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ approbationis, confirmationis, & innovationis, extensionis, ampliationis, mandati, decreti, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Dat. 31. Octobris 1756. Pont. anno 17.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCCCLVI, pridie Kalendas Novembris, Pontificatus Nostræ Anno 17.
J. Card. Pro-Dar. D. Card. Passioneus.
VISA De Curia J. C. Boschi.
Loco † Plumbi. L. Eugenius.

Præscribitur ratio construendi Processus tum super statu Ecclesiarum in partibus infidelium existentium, & Populum fidelem habentium, quarum provisiones in Congregatione de Propaganda Fide proponuntur; tum super meritis præficiendorum iisdem Ecclesiis.

LXIX.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Cravissimum Apostolicæ procuratoris ministerium, quod a supremo Pastorum Principe Jesu Christo per ineffabilem divinæ bonitatis suæ abundantiam imbecillitati Nostræ impositum est, & præclara Apostolicæ providentiæ ratio a fel. record. Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris inita, servata, ac tradita, jure ac merito a Nobis quoque exigunt, ut illa, quæ ipsi Romani Pontifices Prædecessores quomodolibet, ac præsertim pro forma ac dispositione promovendorum ad pastorale Ecclesiarum in infidelium partibus existentium, populamque fidelem habentium regimen statuerunt, sive nova confirmatione, quò firmius subsistant, & ferventer exactius, sive pro rerum vicissitudine novis præscriptionibus, & additamentis indigeant, de novo deinceps approbare, & Apostolicæ auctoritatis præsidio, quatenus opus sit, munire; aliisque Pontificæ benignitatis documentis, & statuti ampliare, & augere satagamus, & admittamur.

Premium Providentiæ Pontificis circa ea, quæ a Prædecessoribus sancta sunt, pro iis, qui ad pastorale munus sunt promovendi.

§. 1. Sane post provida, ac salutaria decreta Concilii Tridentini super iis, qui ad Cathedralis Ecclesias promoveri debent, fel. record. Gregorius PP. XIV. Prædecessor Noster, qui dum in minoribus esset, eidem Tridentino Concilio interfuerat, statim Apostolicas suas sub plumbo expeditas Literas dedit. In ipsis certe omnia ad hujusmodi negotium opportuna, ac necessaria continentur. Porro, quò clarius ad praxim eadem ab ipso Gregorio Prædecessore statuta reducerentur, jussu recol. mem. Urbani PP. VIII. itidem Prædecessoris Nostræ anno 1627. ex Typographia Cameræ Apostolicæ prodit in lucem Instructio particularis circa conficiendos Processus inquisitionis in qualitates eorum, qui promovendi sunt ad regimen Cathedralium, aut aliarum superiorum Ecclesiarum, vel Monasteriorum, ad hoc ut in dictis Processibus conficiendis ferventer Sacri Canones, & Concilia Generalia, præsertim Tridentinum, & Constitutio fel. rec. Gregorii PP. XIV. super forma Processuum conficiendorum sub dat. Idibus Maii 1591. Pontificatus sui anno primo. Hanc autem Instruktionem alia quoque subsequuta fuit, quæ in Congregatione particulari nonnullorum Romanæ Curiae Prælatorum deputata a fel. patre rec. Clemente PP. XI. itidem Prædecessore Nostræ, & de Nobis meritissimo, atque in ædibus bon. mem. Josephi ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Sacripanti tunc temporis Congregationi de Propaganda Fide Præfecti die 9. mensis Octobris anno 1716. habita, maxime vertitur, cum adveniente casu vacationis, ac proinde provisionis earum Ecclesiarum, quæ sunt in partibus infidelium, & nihilominus habent populam fidelem, Processus promovendorum ad hujusmodi Ecclesias plerumque difficulter in hac alma Urbe Nostræ confici possit.

Constitutio hæc de re edita a Gregorio XIV. atque etiam instructiones ab Urbano VIII., & Clemente XI. promulgatæ in promovendos processus evulgatæ.

§. 2. Verum cum Ecclesiæ, quæ sunt in partibus infidelium, & populam habent fidelem, proponantur in Congregatione de Propaganda

Pro Ecclesiis, quæ sunt in partibus infidelium

Fide, haud

haud facile,
quæ in illis
instructio-
nibus decreta
sunt, præfari
possunt.

Exdem in-
structiones,
confirmantur
& approban-
tur: subjec-
tatur tamen,
quæ loco pro-
cessus factis
haberi debe-
ant: super sta-
tu Ecclesiarum
in partibus
infidelium.

Fide, & consentaneum sit, ut quantocius de
iisdem provideatur, ne diutius Pastore careant
cum spirituali animarum detrimento; atque
etiam cum Processus super statu Ecclesiarum, me-
ritisque eligendorum, juxta laudatam utramque
Instructionem, difficulter in Urbe confici possint,
& experientia compertum sit, hujusmodi Pro-
cessus longius protrahi, si alicui Episcopo in illis
partibus immoranti committantur; capropter
Nos pro Apostolica omnium Ecclesiarum solici-
tudine Nobis injecta a Pastorem Principe Jesu
Christo, cujus supremas vices in terris plene im-
merentes gerimus, primum quidem Apostolica
Auctoritate, tenore presentium, utramque
Instructionem tum Urbani, tum Clementis Præ-
decessorum Nostrorum, quas hinc presentibus
pro inferis haberi volumus, confirmamus,
atque in iis, quæ infra dicenda sunt, quatenus
adversetur, & opus sit, derogamus, & dero-
gatum esse statuimus; deinde vero decerni-
mus, & mandamus, ut ad omnes & singulos
Venerabiles Fratres Antistites transmittantur In-
terrogatoria in hinc Nostris presentibus Literis
inserta. Præterea præcipimus, ut responsiones
ipsi Antistites reddant, easque sua manu sub-
scribant, ac proprio sigillo obsignent. Insuper
jubemus hujusmodi responsiones aservari in Ar-
chivo ejusdem Congregationis de Propaganda
Fide, ut quoties vacatio alicujus Ecclesie con-
tingerit, loco Processus super illius statu, exhi-
beantur. Denique volumus, ac statuimus, ut
cum novus Episcopus vel Archiepiscopus posses-
sionem Ecclesie suscepit, ad ipsum mittantur
prædicta Interrogatoria, quibus ut supra re-
spondebit: ex quo colligi possit, utrum spatio
temporis aliqua mutatio intervenerit.

*Interrogatoria super statu Ecclesiarum Albanie,
Macedonia, Servie, Bulgaria, Persidis,
& Armenia.*

I. In qua Provincia sit Civitas &c.; cujus si-
tus, qualitatis, & magnitudinis sit; quot con-
fietur domibus, & a quibus Christianis inhabitetur;
cujus dominio in temporalibus sub-
jaceat?

II. An in illa Civitate sit Ecclesia Cathedra-
lis, vel Metropolitana; sub qua invocatione;
cujus structura, & qualitatis? aut aliqua repara-
tione indigeat?

III. Si est Ecclesia Archiepiscopalis, quot
Episcopos Suffraganeos habeat, & qui sint? si
vero est Episcopalis, cui Archiepiscopo sit Suffra-
ganea?

IV. An in dicta Ecclesia cura animarum ex-
erceatur; per quem; an sit in ea Fons Baptis-
malis, an servetur Sacrosancta Eucharistia pub-
lice, an vero privatim cum lampade, nec non
olea sacra cum decentia?

V. An habeat Sacrarium sufficienter instru-
ctum cum sacra suppellectili, ceterisque rebus
ad Divinum cultum, & etiam ad Pontificalia
exercenda necessariis, & Coemeterium, in quo
Catholicorum corpora solummodo sepeliantur.

VI. An sint in ea Corpora, vel aliquæ in-
signes reliquæ Sanctorum; & quomodo asser-
ventur?

VII. An habeat domum pro Archiepiscopi,
vel Episcopi habitatione, ubi, & qualem; quan-
tum distet ab Ecclesia; & an reparatione in-
digeat?

VIII. Qui sit verus valor reddituum mensæ
Archiepiscopalis, vel Episcopalis; ad quam
summam annuatim ascendant, & in quibus con-
sistant?

IX. Quot existant in illa Civitate Ecclesie
Parochiales; & an unaquæque habeat Fontem
Baptismalem; quot item in illa existant Beneficia
Ecclesiastica, legata pia, & Confraternitates?

Quinam ibi sint Regulares, & an Conventus
formatos habeant, aut Hospitia?

X. Quantum sit ampla Diœcesis; quot, &
quæ loca amplectatur; & quot in singulis lo-
cis existant familie Catholice?

XI. An, & quantum, Catholice Religionis
exercitium, Sacramentorum administratio, di-
vinique verbi prædicatio a Gubernatoribus in-
fidelibus permittatur?

XII. Quot Sacerdotes seculares indigenæ,
& exteri sint in Diœcesi; & quot Clerici sint
studiorum causa in aliquo Collegio, vel Semi-
nario?

XIII. An sit magister aliquis, qui juven-
tutem in literis, & rudimentis fidei instituat.

*Interrogatoria super statu Ecclesiarum
Maris Egei.*

I. In qua Provincia sit Civitas &c.; cujus
situs, qualitatis, & magnitudinis sit; quot con-
fietur domibus; & a quibus Christianis inhabi-
tetur; cujus dominio in temporalibus sub-
jaceat?

II. An in illa Civitate sit Ecclesia Cathedra-
lis, vel Metropolitana; sub qua invocatione,
cujus structura, & qualitatis; aut aliqua repara-
tione indigeat?

III. Si est Ecclesia Archiepiscopalis, quot
Episcopos Suffraganeos habeat, & qui sint; si
vero est Episcopalis, cui Archiepiscopo sit Suffra-
ganea?

IV. Quot, & quales sint in dicta Ecclesia
Dignitates, Canonicatus, & alia Beneficia Ec-
clesiastica; quis sit numerus omnium Presbyte-
rorum, & Clericorum inibi in Divinis inservien-
tium; quæ sit Dignitas major post Pontifica-
lem; quales sint redditus Dignitatum, Cano-
nicatum, & aliorum Beneficiorum; & an ad-
sint præbenda Theologalis, & Penitentiaria?

V. An in ea cura animarum exerceatur; per
quem; an sit in ea Fons Baptismalis?

VI. An habeat Sacrarium sufficienter instru-
ctum sacra suppellectili, ceterisque rebus ad Di-
vinum cultum, & etiam ad Pontificalia exer-
cenda necessariis, Chorum, Organum, cam-
panile cum Campanis, & Coemeterium?

VII. An sint in ea Corpora, vel aliquæ
insignes reliquæ Sanctorum; & quomodo as-
serventur?

VIII. An habeat domum pro Archiepiscopi,
vel Episcopi habitatione, ubi, & qualem; quan-
tum distet ab Ecclesia; & an reparatione in-
digeat?

IX. Qui sit verus valor reddituum mensæ
Archiepiscopalis, vel Episcopalis; ad quam
summam annuatim ascendant; in quibus con-
sistant?

X. Quot existant in illa Civitate Ecclesie
Parochiales; & an unaquæque habeat Fontem
Baptismalem; quot Monasteria virorum, & mu-
lierum; quot Confraternitates, & Hospitalia;
& an ibi sit Mons Pietatis?

XI. Quantum sit ampla Diœcesis; quot, &
quæ loca amplectatur; quot in singulis locis
existant familie Catholice; an, & quantum,
Catholice Religionis exercitium, Sacramento-
rum administratio, Divinique verbi prædicatio a
Gubernatoribus infidelibus permittatur?

XII. Quot Sacerdotes seculares indigenæ, &
exteri, sint in Diœcesi; & quot Clerici sint
studiorum causa in aliquo Collegio, vel Semi-
nario?

XIII. An sit magister aliquis, qui juven-
tutem in literis, & rudimentis fidei instituat?

§. 3. Qui ad hujusmodi Ecclesias promovendi
sunt, si Romæ adfuerint, vel in Italia; Processus
super qualitate personarum conficiantur: Si vero

In binis
de quolibet
vobis sit an
multos
Christianos

Quid in pro-
cessu super
qualitatis
promovendi
servanda sit,
prescribitur.

extra Italiam morentur, ac duo testes in Urbe sint, qui possint de illis ferre testimonium, tunc idem Processus super qualitate personæ minime præmittatur. Quod si prædicti testes non adsint, tunc sufficiens habeatur iudicium ejusdem Congregationis, quæ illum a Summo Pontifice eligendum consuluit.

Interrogatoria super qualitatibus Promovendi.

I. An cognoscat promovendum, quomodo, a quo tempore citra; an is sit ejusdem promovendi consanguineus, cognatus, affinis, nimium familiaris, æmulus, vel odiosus?

II. An sciat, in qua Civitate, vel loco, & Diœcesi, promovendus sit natus; & quæ sit causa scientiæ?

III. An sciat, ipsum esse natum ex legitimo matrimonio, atque honestis, & Catholicis parentibus; & quæ sit causa scientiæ?

IV. An sciat, cujus ætatis sit, præsertim an expleverit annum trigessimum; & quæ sit causa scientiæ?

V. An sciat, eum esse in sacris ordinibus constitutum; quibus, a quo tempore citra, præsertim an ante sex menses; & quæ sit causa scientiæ?

VI. An sciat, eum esse in Ecclesiasticis functionibus, & in exercitio ordinum susceptorum diu versatum in susceptione Sacramentorum frequentem, & devotum; & quæ sit causa scientiæ?

VII. An sciat, eum semper Catholice vixisse, & in fidei puritate permansisse; & quæ sit causa scientiæ?

VIII. An sciat, eum præditum esse innocentia vitæ, bonisque moribus, & an sit bonæ conversationis, & famæ; & quæ sit causa scientiæ?

IX. An sciat, eum esse virum gravem, & prudentem, & usu rerum præstantem; & quæ sit causa scientiæ?

X. An sciat, eum aliquo gradu in Jure Canonico, vel in sacra Theologia insignitum esse; quibus in locis; quanto tempore; & quo fructu ipsi Theologiæ, vel Juri Canonico operam dederit; & an vere ea doctrina polleat, quæ in Episcopo requiritur, ad hoc, ut possit alios docere; & quæ sit causa scientiæ?

XI. An sciat, eum aliquo munere aliquando functum esse, vel circa curam animarum, aut regimen alterius Ecclesiæ se exercuisse; & quomodo in eis se gesserit, tam quoad doctrinam, quam quoad prudentiam, integritatem, & mores; & quæ sit causa scientiæ?

XII. An sciat, eum aliquando publicum aliquod scandalum dedisse circa fidem, mores, sive doctrinam; vel aliquo corporis, aut animi vitio, aliove Canonico impedimento teneri, quominus possit ad Ecclesiam Cathedrallem promoveri; & quæ sit causa scientiæ?

XIII. An eum idoneum esse existimet ad bene regendam Ecclesiam Cathedrallem, & præsertim eam, ad quam ipse est promovendus; an dignum, qui ad illam promoveatur; & an ipse promotionem eidem Ecclesiæ utilem, & proficuum futuram esse censet; & quare ita existimet?

§. 4. Si quis Episcopus ab una Ecclesia ad aliam transferendus sit, tunc observentur ea omnia, quæ num. 1. decernuntur, quoad Processum super statu Ecclesiæ; pro altero vero, qui conficiendus erit super qualitate transferendi, ea serventur, quæ num. 2. præscribuntur.

Quid in Episcopo ab una ad aliam Ecclesiam transferedo.

Interrogatoria super qualitate Episcopi ad alteram Ecclesiam transferendi.

I. An testis cognoscat Episcopum transferendum; quomodo, & a quo tempore citra; an sit ipsius consanguineus, cognatus, affinis, nimium familiaris, inimicus, æmulus, vel odiosus?

II. An sciat, ipsum consecrationis munus suscepisse; & quæ sit causa scientiæ?

III. An sciat, per quot annos fuerit Episcopus illius Ecclesiæ; & quæ sit causa scientiæ?

IV. An sciat, eum in sua Ecclesia, & Diœcesi assidue resedisse; & quæ sit causa scientiæ?

V. An sciat, eum diligenter sæpeditam suam Ecclesiam, & Diœcesim visitasse; opportune omnibus necessitatibus occurrisse, & providisse; ejusque decreta, & mandata debite executioni demandari curasse; & quæ sit causa scientiæ?

VI. An sciat, eum sæpe solemniter celebrasse; Ordinationes juxta necessitatem exigentiam habuisse; Confirmationis Sacramentum administrasse; ceteraque Pontificalia exercuisse; & quæ sit causa scientiæ?

VII. An sciat, eum pietatis, caritatis, & prudentiæ in gubernando speciem dedisse, ac verbo, & exemplo profecisse; & quæ sit causa scientiæ?

VIII. An sciat, eum prudenter ubilibet, & diligenter se gessisse in defendendis, conservandis, & augendis jurisdictionibus spiritualibus, & temporalibus, juribus, ac bonis omnibus sue Ecclesiæ; & quæ sit causa scientiæ?

IX. An sciat, vere ea doctrina ipsum ad præfens pollere, quæ in Episcopo requiritur, ad hoc, ut possit alios docere; & quæ sit causa scientiæ?

X. An dignum eum existimet, qui transferatur ad Ecclesiam N.; & an censet, ejus translationem fore ipsi Ecclesiæ N. utilem, & proficuum; & quare ita existimet, & censet?

§. 5. Denique cum pro Vicariis Apostolicis titulo, & charactere Episcopali insignitis nullus Processus conficiatur super statu Ecclesiæ; attamen si in Urbe, vel in Italia commorentur, sin autem extra Urbem, & Italiam extiterint, ac duo testes in Urbe reperiantur, qui testimonium ferre possint, tunc fiat Processus super qualitate personæ. Processus vero in hac alma Urbe Nostra conficiendi omnino conficiantur coram Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis Auditore, Quod si etiam testes deficiant, sufficiens habeatur iudicium ejusdem Congregationis, quæ illum a Summo Pontifice eligendum consulit.

§. 6. Omnia itaque, & singula a Nobis, ut præmittitur, præscripta, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, approbamus, & confirmamus; illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: salva tamen semper auctoritate memoratæ Congregationis de Propaganda fide. Decernentes, præsentibus Literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore; suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari debere: sique, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, & eorumdem Cardinalium Con-

Quid demum in Vicariis Apostolicis charactere Episcopali insignitis?

Firmitati præmissorum consulitur.

gregationes, & quovis alios quacumque præ-
eminentia, & potestate fungentes, & functuros,
judicari, & definiti debere: ac irritum, &
inane, quidquid fecus super his a quoquam
quavis auctoritate scienter, vel ignoranter con-
tigerit attentari. Non obstantibus præmissis, &
quibusvis aliis Constitutionibus, & Ordinatio-
nibus Apostolicis, & quibuscumque Decretis in
genere, vel in specie, aut alias in contrarium
præmissorum quomodolibet concessis, confirma-
tis, & innovatis, cæterisque contrariis quibus-
cumque.

§. 7. Volumus autem, ut earundem præ-
sentium Literarum transcriptis, seu exemplis,
etiam impressis, manu Præfecti, & Secretarii
præfatæ Congregationis subscriptis, & sigillo
ejusdem Congregationis munitis, eadem prorsus
fides habeatur, quæ ipsis presentibus haberetur,
si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majo-
rem sub Annulo Piscatoris die 18. Januarii
MDCCLVII Pontificatus Nostri anno decimo-
septimo.

Cajetanus Amatus.

capte editæque fuerunt sequentes resolutiones,
distinctim expressæ in infra scripto Decreto, quod
ipsi jam tum approbavimus & confirmavimus,
cujusque tenor talis est, videlicet.

DECRETUM

Cum olim R. P. Ignatius de Padilla, quo
tempore Civitati Sancti Dominici in Insu-
la Hispaniola Indiarum Occidentalium præerat
Archiepiscopus, complures excitasset controver-
sias adversus Presbyteros Societatis Jesu, circa
Dispensationes Matrimoniales, quibus nimirum
ipsi, in vim specialium facultatum sibi, ut as-
sererebant, competentium, cum Neophytis Indiarum
Orientalium & Occidentalium, super im-
pedimentis Matrimonii dirimentibus, & antea
dispensaverant, & adhuc dispensare pergebant;
cumque subinde R. P. Joseph Moreno Curiel,
qui, postquam præfatus R. P. Ignatius ad Ec-
clesiam Jucatanensem in Indiis Occidentalibus
Hispanicis sitam translatus fuit, eidem in Ar-
chiepiscopatu Sancti Dominici successit, illius
actionem ea de re studiumque profectus fue-
rit; ut hujusmodi controversiis quantocius fi-
nis imponatur, infra scripta dubia proposita, dis-
cussa, & dirempta sunt a Sanctissimo N. D.
BENEDICTO PP. XIV. feliciter regnante, audi-
ta prius sententia & consilio Reverendissimorum
DD. Cardinalium Generalium Inquisitorum in
Congregatione coram Sanctitate Sua habita die
29. Julii anni 1756.

Dubia autem proposita sunt, quæ sequuntur:
Primum, an facultates in Apostolicis Brevis
concessæ Presbyteris Societatis Jesu, qui Missio-
narium munus per Indias exercent, atque illæ
potissimum, quæ Matrimoniales Dispensationes
respiciunt, ad eas Provincias protendantur &
loca, quæ pluribus abhinc annis ad Sanctam
Catholicam Religionem redacta sunt, in quibus
reperiuntur Infideles aliunde profecti, &
ultra Christi Fidem amplexi; adeo ut Missionarii
operam studiumque suum impendant, non qui-
dem in iis ad Sanctam Religionem convertendis,
sed tantummodo in ipsam Christianæ Do-
ctrinæ institutionibus, rectisque moribus infor-
mandis.

Secundum: quatenus memoratæ facultates ad
hujusmodi Regiones protendantur, ac præteritum
facultas concedendi Dispensationes quoad præ-
dictorum Matrimonia exerceri valeat; an id ita
accipiendum sit, ut concessa dicatur auctoritas
dispensandi super impedimentis publicis pro foro
externo, tum ante, tum post contractum
Matrimonium.

Tertium: an posita extensione facultatum ad
publica quoque impedimenta pro foro externo,
& in casibus contrahendi, æque ac jam con-
tracti, Matrimonii, hujusmodi facultatibus uti
possint Missionarii per ea loca, in quibus Epi-
scopus Diocesanus easdem obtinet facultates si-
bi ab Apostolica Sede peculiaribus Indultis con-
cessas.

Quartum: etsi possent Missionarii Dispensa-
tiones concedere, suisque uti facultatibus etiam
pro foro externo, an tamen id ipsis præstare li-
ceat sine prævia summaria Informatione, coram
Notario, locique Vicario capta, ad comprobandas
dispensationis causas, & impedimentorum qua-
litates; an potius satis ad id habenda sit verbalis
& extrajudicialis instructio seu informatio.

Quintum: an, quatenus hujusmodi facultates
concessæ tantummodo dignoscantur Missionariis
ad laborantibus pro conversione Infidelium, &
non aliis; revalidanda sint Matrimonia celebrata
in vim dispensationum, quas pro exteriori foro
indulissent Missionarii illi, qui in tradendis Fidei
rudimentis, informantisque moribus solummodo
exercentur.

Hæc editum
ab ea decre-
tum.

Occasio
abortus con-
troversiæ re-
censetur.

Dubia pro-
posita in
Congreg.

Sumptuum
fides.

Dat. die 18.
Januar. 1757.
Pontificatus
XVII.

LXX.

Confirmatur Decretum Congregationis Sanctæ
Romanæ Ecclesiæ Cardinalium universali ad-
versus hæreticam pravitatem Inquisitioni Præ-
positorum, coram Sanctitate Sua habitæ, pro
tollendis conciliandisque diffidiis & contro-
versis, inter nonnullos Antifites Indiarum Oc-
cidentalium, & Missionarios Societatis Jesu,
exortis, super concessione Dispensationum
Matrimonialium, juxta facultates ab Aposto-
lica Sede utrique concedi solitas.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Cum Venerabilis Frater Noster Joachimus
Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Por-
tocarrero nuncupatus Episcopus Sabinensis, no-
mine Carissimi in Christo Filii Nostri Ferdi-
nandi Hispaniarum Regis Catholici, cujus re-
gii negotiis apud Nos & Apostolicam Sedem
agendis præest, Nobis exposuerit, obortis qui-
busdam dubiis circa facultates concedendi Dis-
pensationes Matrimoniales, quibus Dilecti Fi-
lii Presbyteri Societatis Jesu, Missionarii per
Indias Orientales & Occidentales constituti,
ex Apostolicæ Sedis Indultis gaudere dicuntur,
& circa hujusmodi facultatum usum &
exercitium; ad removendas diffensiones inter
eosdem Presbyteros Missionarios, & Ordina-
rios locorum, sedandosque conscientiarum &
animorum motus, Nostram ejusdemque Apo-
stolicæ Sedis definitionem magnopere exoptari;
cumque, præter urgens pastoralis curæ
& sollicitudinis debitum, quo ad hujus præ-
sertim generis officia impellimur, gratissimum
Nobis accidat justis semper & æquis præfati Catho-
lici Regis votis obsecundare; statim propo-
sitæ materię discussionem demandavimus Con-
gregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S.
R. E. Cardinalium, in rebus Fidei, aliisque
Sancti Officii nuncupati negotiis Generalium
Inquisitorum; haud tamen propterea refugien-
tes laborem studiumque singula per Nos ipsos
inspicendi atque discutendi. Itaque coacta coram
Nobis die 29. Julii elapsi anni 1756 præ-
dictorum Cardinalium Congregatione, auditis
etiam prius Consultoribus, tum Sacræ Theo-
logiæ Magistris, tum Canonici Juris Peritis,

Catholici
Regis studiū
pro tollendis
diffidiis inter
Missionarios
Soc. Jesu, &
Ordinarios
locorum in
Indiis circa
dispensatio-
nes, quoad
impedimen-
ta Matrimo-
nii, excitatis.

Libentissi-
me a Pontifi-
ce præstita
ad hoc nego-
tium opera,
coacta coram
se Cong. Car-
dinalium S.
Officii.

Nonnulla ad rectam dubiorum resolutionem expendenda praeferuntur.

Et primo, quae vis inest facultatibus dispensandi concessis Missionariis Soc. Jesu.

Qualis esse debeat eorum usum quoad internum externumque forum.

Cum quibus personis dispensare possint.

Primum vero ad propositorum dubiorum decisionem procedatur, summam recensenda sunt ea, quae pertinent ad facultates, quae Presbyteris e Societate Jesu Missionariis, cum pro Orientalibus, tum pro Occidentalibus Indiis, peculiaribus Apostolicis Brevibus tribuuntur; exinde enim pendet iusta dubiorum resolutio. Utque res ordine procedat, primo exponetur summa memoratarum facultatum, quoad impedimenta Matrimonii; deinde expenditur concessum jus ipsis facultatibus utendi, tam in interiori, quam in exteriori foro; tertio indicabuntur personae, cum quibus dispensare possunt Missionarii; quarto recensentur loca, in quibus integrum ipsis est praefatis facultatibus uti; quinto denique attingentur quaecumque ad rectum dispensationum usum conferre possunt; atque haec omnia desumuntur ex concessionum Brevibus, a superioribus Romanis Pontificibus, atque etiam a Sanctissimo Domino Nostro feliciter regnante expeditis.

Ducto itaque initio, juxta praestitutam methodum, ab ipsa vi atque substantia facultatum quoad impedimenta Matrimonii concessarum; quum olim facultas amplissime protenderetur ad omnia impedimenta, sive gradus, non vetitos jure Divino, ea in subsequentibus Pontificiis Brevibus nonnihil cohibita fuisse dignoscitur: prohibentur namque modo Missionarii dispensare in primo Consanguinitatis vel Affinitatis gradu (A): excepto tantum primo gradu, etiam recta linea, affinitatis, ex illicita tamen copula resultantis (B). Atque haec quidem omnia, ad hoc ut Fideles Matrimonium inter se contrahere, seu in eo etiam scienter contracto remanere possint (C): Quibus verbis tam inita, quam ineunda Matrimonia comprehenduntur.

Proximum est, ut de praefatarum facultatum usu, quoad internum externumque forum videatur. Licet autem facultates in prioribus indultis concessae, ad forum conscientiae restrictae essent, in posterioribus tamen concessionibus ad externum quoque forum ampliate conspiciuntur; ea tamen lege adjecta, ut quibus in locis reperiuntur Ordinarii easdem habentes facultates, ab Apostolica Sede sibi de more concessas, vel absunt ducentis saltem passuum millibus, nequeant Societatis Missionarii suis uti facultatibus pro foro externo. Ordinarii etenim reservata est privativa facultas dispensandi in exteriori, seu judiciali foro; neque datum est Missionariis, ut dispensationes ejusmodi indulgere, concessisque sibi pro foro externo facultatibus uti valeant, praeterquam in iis locis, in quibus nulli adsunt Ordinarii, Episcopi nimirum, seu eorum Vicarii; vel, si qui existant, ultra duas dietas, non minus ducentis passuum millibus inde absunt; aut si praesentes adsunt, vel parum distant, non tamen a Sede Apostolica impetrarunt facultativa dispensandi indulta, quae Patribus Missionariis concessa reperiuntur (D). Ad forum porro conscientiae tantum semper cohibita apparet tributa facultas dispensandi in primo gradu recta linea affinitatis ex copula illicita resultantis, super quo impediendo dispensare permittuntur in occultis, & in foro conscientiae tantum, ac urgentibus justis causis (E).

Hinc transeundo ad personas, cum quibus Missionarii, sive pro conscientiae, sive pro judiciali foro, juxta praemissa, dispensare possunt; Neophyti quidem hi sunt. Neophytorum autem appellatione, secundum editas & a Summis Pontificibus approbatas resolutiones, non solum intelliguntur ii, qui paulo ante Baptismum susceperunt, sed etiam eorum filii, quamvis in infantia baptizati fuerint; ac insuper ii, qui ex Indo Neophyto, & ex Muliere Europaea, vel ex Europaeo Viro, & Indica Muliere sunt

progeniti, ideoque mixti, seu misti vocitantur. Atque haec sunt omnino personae, cum quibus dispensare possunt Missionarii (F): interdista ipsis quaecumque facultate dispensandi cum Quarteronibus & cum Puellibus; cum iis nimirum, qui vel pro una tantum parte ducunt originem ab Indis Neophytis, ideoque dicuntur Quarterones; vel per Proavum, aut Proaviam dumtaxat ab Indis Neophytis trahunt originem, proindeque Puellas appellantur; quum hi Neophytorum nomine seu appellatione contineri non possint, ac consequenter nequeant Missionarii cum illis, sive in foro conscientiae, sive in foro judiciali, super Matrimonii impedimentis dispensare: Eorum enim facultas cohibita est ad Neophytos; quorum nomine veniunt tantummodo ii, qui fuerunt superius designati (G).

Quod spectat ad loca, in quibus Missionarii praefatis dispensandi facultatibus, ut supra, uti possunt, satis perspicua res est, quum Indulta ipsis concessa, utriusque, Orientalis nempe, & Occidentalis, Indiae partes, seu Provincias, aliasque Maris Oceani Regiones, diserte complectantur (H).

Quare nil aliud reliquum est, quam ut ea tradantur, quae ad rectum probatumque Dispensationum usum conferre possunt. In quo sane, praeter exactam observationem eorum, quae superius adnotata sunt, duae potissimum generales regulae servari debent: prima nimirum, ut in omni Dispensatione iusta adsit illius concedendae causa; altera, ut tunc etiam, quum pro exteriori foro conceditur Dispensatio, nihil plane recipiatur, sed omnia gratis fiant (I). Quamvis autem in Brevibus facultativis, quae olim tradi solebant Episcopis & Ordinariis praefatarum Regionum; pro Dispensationibus super impedimentis Matrimonialibus in foro interno externoque concedendis, injunctum iis legere, ut in Dispensationibus pro foro externo indulgendis, Missionariorum consilium exquirerent, quoties hi tam longe non absissent, ut id sine magno incommodo praestari non posset: cum tamen Episcopi subinde petissent se levari hoc onere, quod etsi alius poterat opportunum videri, nunc quidem temporis nonnisi ad serenandas discordias aptum dignoscebatur; ut omnis dissidium & offensionem inter Ordinarios locorum, & Missionarios occasio submoveretur, plena libertas iisdem Ordinariis relicta est dispensandi etiam in foro externo, sublato penitus onere memoratum antea consilium requirendi (K).

Praeterea cum Episcoporum arbitrio concedita reperitur facultas subdelegandi idoneos probatosque Sacerdotes, qui pro ipsis Episcopis subdelegantibus, in remotioribus Dioecesium locis, Dispensationes concedant pro exteriori seu judiciali foro (L); ad conservandam eo magis inter Episcopos & Missionarios animorum consensionem, statutum est, ut, si pro iis locis nulli deputati reperiantur Vicarii, vel absint spatio ducentorum milliariorum, non possint ab Episcopis alii subdelegari Sacerdotes, quam qui ab Apostolica Sede habent dispensandi facultatem; hi autem soli consueverunt esse Missionarii.

Denique ad rectum usum facultatum dispensandi, adnotasse juvabit, facultatem dispensandi in foro conscientiae perpetuo concessam esse; eam vero, quae ad sortum judiciale spectat, intra viginti annorum curriculum esse cohibitam (M). Cumque juxta receptam praxim, soleat hujusce facultatis confirmatio indulgeri, omnino necesse est, ut Missionarii hac in re sibi provide consulant, non redigentes ad supra propemodum statuti termini momenta cogitationem & curam petendae confirma-

Loca, in quibus dispensandi facultate uti possunt.

Iusta debet subesse causa dispensationis, & omnia gratis expedienda.

Ordinarii locorum in dispensationibus concedendis non tenentur Missionariorum consilium exquirere.

In quo casu teneantur Episcopi subdelegari Missionarios pro elargiendis dispensationibus.

Quamdiu facultas dispensandi in Missionariis duret.

tionis;

tionis; ne periculum subeant, vel nullitatis actus, si quid efficiant post elapsam facultatum terminum, vel fraudandi pauperes Christifideles opportunis malorum remediis, quatenus eo deveniant, ut hujusmodi facultatibus amplius uti non valeant. Hæc sunt, quæ in Apostolicis Constitutionibus San. Mem. Pii IV. Pont. Max. aliorumque ipsius Successorum, & in Pontificiis Brevis Clementis IX. Alexandri VIII. Clementis XI. Clementis XII., & Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI XIV. feliciter Regnantis, continentur; quibusque, ut par est, observatis ac respective perpenas, non solum omnes submoventur controversiæ, verum etiam facilis evadit & obvia responsio ad Dubia, quæ ad Sacram Congregationem examinanda ac dirimenda transmissa fuerunt.

Primo itaque Dubio, quo quæritur, an facultates concessæ Presbyteris Societatis Jesu Missionariorum munus per Indias obeuntibus, & nominatim illæ, quæ Dispensationes Matrimoniales respiciunt, ad ea protendantur loca & provincias, in quibus non alii reperuntur Infideles, quam qui aliunde venerunt, Christi que fidem ultro amplexi sunt; affirmativum redditur responsum, ad formam tamen Brevis, & Constitutionum Apostolicarum, quæ superius indicatæ fuerunt.

Secundo itidem Dubio, quo quæritur, an quatenus facultates ad memorata quoque loca protendantur, eadem comprehendant Dispensationes Matrimoniales super impedimentis publicis, pro foro externo, tam ante, quam post contractum Matrimonium, concedendas; affirmative respondetur, juxta tamen disposita in Apostolicis Brevis superius indicatis.

Tertio Dubio, quo exquiritur, an Missionarii præfatis facultatibus uti possint in iis locis, in quibus Diocesani Episcopi similes obtinent facultates; respondetur, posse eos uti memoratis facultatibus, pro foro externo, tam in Matrimonii contractis, quam in contrahendis dispensando, in iis tamen locis, in quibus non existunt Ordinarii similibus facultatibus instructi, vel absunt ultra duas dietas, non minus ducentis millibus passuum, juxta id, quod itidem in Brevis & Constitutionibus Apostolicis cautum reperitur.

Quarto, quo definiendum proponitur, num in iis casibus, in quibus possunt Missionarii dispensare in judiciali foro, hoc ipsis præstare liceat sine prævia summaria informatione coram Notario & Vicario loci capta, ad comprobendam Dispensationis causam & impedimenti qualitatem, vel potius sufficere dicenda sit verbalis & extrajudicialis informatio; responsum est, nihil esse innovandum; &, quoniam superioribus temporibus sufficiens visa est moralis certitudo tum causæ dispensandi, tum obstantis impedimenti, quantumvis judicialibus documentis non innixa, factus esse, ut eadem methodus in futurum quoque tempus retineatur.

Ad quintum denique Dubium, respiciens convalidationem Matrimoniorum, de qua quærebatur sub hypothese eorum nullitatis, desumptæ ex defectu facultatum in iis, qui Dispensationes concesserunt ad ea Matrimonia inenda; quum ex data superius responsione ad primum dubium satis deprehendere liceret, hujusmodi positionem, seu hypothese non subsistere, nullus relinquatur respondendi locus.

A Pontifice approbantur.

Hæc itaque sunt responsa data, seu resolutiones capte in Congregatione Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum habita coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV., quas Sanctitas Sua, prævio maturo examine, approbavit & confirmavit; volens easdem, ad ma-

jorem solemnitatem, Apostolicis literis in forma Brevis roborari; præcipientque, ut, quoties casus confirmandi hujusmodi facultates obveniret, imposterum confirmatio non concedatur, nisi præmissa feria adnotatione temporis, quo indultum antea concessum fuerat, ut ita deprehendatur, an constitutus in eo terminus sit elapsus, exindeque valeat hac super re opportune provideri: Ac denique injungens omnibus Ministris seu Officialibus utriusque Secretariæ, videlicet Brevis Secretorum, & Congregationis de Propaganda Fide, ut sive nova fiat concessio, sive confirmatio facultatum jampridem obtentatum indulgeatur Missionariis Societatis Jesu, tam concessio, quam confirmatio, ad normam eorum: quæ præfati Decreto exposita sunt, atque statuta, in omnibus & per omnia redigantur & conformentur.

Monumenta, quibus innixa sunt ea, quæ in supradicto Decreto SSmi D. N. BENEDICTI Papæ XIV. statuuntur.

(A) **I**N quocumque, seu quibusvis, non tamen in primo, Consanguinitatis vel Affinitatis gradibus: Ita legitur in Brevis San. Mem. Alexandri PP. VIII., quod incipit: *Animarum saluti*: quod est 14. in ordine Tom. IX. novissimi Bullarii Romæ impressi §. 9. *

(B) *In primo gradu etiam rectæ lineæ ex copula illicita resultantis*: Hæc sunt verba Brevis San. Mem. Clementis PP. XII., quod incipit: *Cum dudum*: & est 142. in ordine, Tom. XIV. * citati Bullarii §. 2.

(C) *Ut Matrimonium inter se contrahere, seu in eo etiam scienter contracto remanere valeant*: Ita legitur in Brevis Summorum Pontificum Alexandri VIII., Clementis XII., & aliorum.

(D) *Præterea ejusdem Societatis Jesu Provincialibus, vel ab eis deputandis Presbyteris, cum Neophytis Provinciarum utriusque Indiæ, aliarumque Maris Oceani Regionum, in quibus inter Infideles Fideles existunt, & non adsunt Ordinarii similibus facultatibus habentes, vel ultra duas dietas existunt, in quocumque, seu quibusvis, non tamen in primo, Consanguinitatis, vel Affinitatis gradibus, vel alias, conjunctis, seu se attinentibus, ut Matrimonium inter se contrahere, seu in eo etiam scienter contracto remanere valeant, in foro conscientie tantum, gratis tamen dispensandi; & insuper ibidem, locorum Ordinarii &c. etiam in judiciali foro: in reliquis autem Provinciis præfatis, Ordinariis præsentia destitutis, vel ab eis ultra duas dietas prædictas, non minus ducentis millibus passuum remotis, Provincialibus & Deputatis Presbyteris prædictis cum eisdem Neophytis, non tamen in primo gradu, in utroque foro, gratis dispensandi*: Ita legitur in citato Brevis San. Mem. Alexandri VIII. §. 9. & in citato Brevis San. Mem. Clementis XII. §. 2.

(E) *Cum eisdem Neophytis in primo gradu, etiam rectæ lineæ, Affinitatis ex copula illicita resultantis se attinentibus, ut Matrimonium quoque inter se contrahere, seu in eo etiam scienter contracto remanere similiter valeant, in oculis tamen, & in foro conscientie tantum, ac urgentibus justis causis, gratis tamen dispensandi*: Sunt verba citati Brevis San. Mem. Clementis XII. §. pariter 2.

(F) *Et insuper quia a nonnullis dubitatum, seu hæsitatum fuit, an omnes Indigenæ illarum Regionum oriundi & naturales, & Christianorum indigenarum etiam baptizatorum filii, etiam in eorum infantia baptizati, jure Neophyti appellari possint, idcirco tenore earundem præsentium decernimus & declaramus, omnes oriundos seu naturales supradictarum omnium tam Orientalium, quam Occidentalium partium; imo etiam si Æthiopes, Angulani,*

* In hac Editione Tom. VII. Conf. VII. pag. 100. & seq.

* In hac Editione Tom. XV. Conf. CXLVII. p. 3. & seq.

vel quarumvis aliarum transmarinarum regionum, etiam si Christianorum filii, & in infantia baptizati, vel etiam inter se, vel cum Europæis mixtim progeneri sint, ad concessionis huiusmodi effectum, esse & intelligi debere Neophytos. . . . Quin etiam quia de mixtim progeneris, quos Mixtos vocant, majus dubium accepimus, cum eisdem mixtis, quos similiter ad hunc effectum Neophytos censendos esse decernimus, in gradibus & Matrimonii contractibus & contrahendis prædictis, gratis tamen, dummodo non ita facile id fiat, dispensare posse; eisdemque Presbyteris facultatem desuper concedimus opportunam: Verba sunt citati Brevis San. Mem. Alexandri VIII. §. 16., in quo etiam confirmatur similis alia præcedens Constitutio San. Mem. Clementis PP. IX. quæ incipit: *Animarum salutis*: expedita die 8. Januarii 1669.

(G) Proposito in generali Congregatione Cardinalium Generalium Inquisitorum habita feria IV. die 2. Junii 1618. sequenti dubio: *An appellatione Neophytorum Indi solum noviter conversi comprehendantur; an non etiam qui sunt originarii per omnes eorum lineas, qua pro una duntaxat parte ab illis originem trahunt, vulgo Quarterones appellati; & an comprehendantur, qui octavam partem per Proavum & Proaviam, & sive ab alterutro, sive ab utroque habeant, vulgo Pucuelles nuncupati*: Huic dubio responsum fuit: *Non comprehendendi Quarterones, multoque minus Pucuelles*: Hoc Congregationis Responsum confirmatum subinde fuit, instante Rege Catholico, una cum aliis Declarationibus, a San. Mem. Clemente PP. XI. in suis Apostolicis literis expeditis in forma Brevis die 29. Aprilis 1701. & iterum aliis literis Apostolicis in forma Brevis expeditis a Summo Pontifice BENEDICTO XIV. die 17. Julii 1748.

(H) Verba Brevium pro re, de qua nunc agitur, sunt comprehensiva omnium tam Orientalium, quam Occidentalium partium, & etiam Æthiopicum, Angolanorum, & quarumvis aliarum transmarinarum Regionum: Id colligitur ex præcatis verbis contentis in Brevis San. Mem. Alexandri VIII. §. 16.

(I) Verbum: *gratis*: reperitur in omnibus Apostolicis literis, & concessionibus ad hanc materiam spectantibus.

(K) Feria IV. die 3. Maii 1752. Lecto Memoriali, in quo Procurator Generalis Societatis Jesu postulabat renovationem facultatum extraordinariorum in forma Brevis, quæ ab anno 1734. a San. Mem. Clemente XII. ad annos viginti pro Missionariis ejusdem Societatis prorogata fuerant, Eminentissimi ac Reverendissimi DD. Cardinales Generales Inquisitores dixerunt: *Pro gratia renovationis Brevis, dempta tamen clausula, si Sanctissimo Domino Nostro placuerit; & est, quæ sequitur: Et insuper locorum Ordinariis, ut de Presbyterorum eorundem, tamquam Adjutorum & Assessorum suorum, in locis præfatis, & ubi eorum commode haberi poterit copia, consilio, & cum illis, etiam in judiciali foro*: Et Feria V. die 4. ejusdem mensis in consueta Audientia per R. P. Assessorem S. Officii a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Papa XIV. habita, Sanctitas Sua benigne annuit pro renovatione Brevis, dempta tamen clausula, ut supra. Hoc Decretum communicatum fuit per R. P. Assessorem S. Officii, R. P. Secretario Sacræ Congregationis de Propaganda Fide sub eadem die quinta Maji 1752.

(L) Diciturque Ordinariis alios Presbyteros idoneos a se prius approbatos, in locis, ubi non ad sint Missionarii similem facultatem habentes, quoad præmissa in sui locum subdelegandi, licentiam & facultatem auctoritate Apostolica tenore presentium concedimus & impertimur: Ita legitur in citato Brevis San. Mem. Clementis PP. XII. §. 2.

(M) In Brevis Apostolico San. Mem. Pii IV. expedito die 15. Junii 1563. habentur hæc verba: *In foro conscientie tantum perpetuo*: Prorogatio ad annos viginti pro foro externo legitur tam in hoc, quam in aliis subsequentium Summorum Pontificum Brevibus.

§. 2. Nunc autem cupientes, ut ea, quæ prævio tam sedulo accuratoque examine, in præinserto Decreto definita, decisa, & constituta fuerunt, eo semper firmiter subsistant, & serventur exactius, præinsertum Decretum singulaque in eo contenta, auctoritate Apostolica, tenore presentium, confirmamus & approbamus, & quatenus opus esset, eadem illa ex integro, ac in omnibus & per omnia juxta præinserti Decreti seriem & tenorem, dicta Apostolica auctoritate, ac earundem presentium literarum tenore, statuimus, decernimus, & ordinamus, illisque inviolabilis firmitatis robur adjicimus. Decernentes eadem presentes literas semper firmas, validas & efficaces existere, suisque integros & plenarios effectus fortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari, ac respective ab eisdem observari debere; sique in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationes, dictæque Apostolicæ Sedis Nuntios, judicari & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus contrariis forsan, etiam Apostolicis, seu in Synodalibus, aut Provincialibus Conciliis editis Constitutionibus & Ordinationibus, seu per dictas Indiarum Regiones in vectis usibus & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, dictarum Regionum Ecclesiis, etiam Metropolitanis, earumque Præsulibus, seu cujusvis Ordinis, & Instituti, etiam præfate Societatis Jesu, Missionibus, & Presbyteris Missionariis, in genere, aut in specie, etiam ad Regum, aliarumque sublimium Personarum instantiam, seu quorumcumque meritorum intuitu, sub quacumque forma concessis, ac sæpius confirmatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores presentibus pro plene & sufficienter expressis, & ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum duntaxat, specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 4. Volumus autem, ut earundem presentium literarum transfumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio & extra adhibeatur, quæ presentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XXVII. Januarii MDCCCLVII. Pontificatus Nostri anno Decimo-septimo.

Cajetanus Amatus.

Decretum huiusmodi Apostolicæ auctoritatis munimine roboratur.

Quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Sumptuum fides.

Dat. 27. Januarii 1757. Pont. XVII.

LXXI.

Antiquum Urbis Pantheon, nunc Ecclesia Sanctæ Mariæ ad Martyres nuncupata, sub peculiari Romanorum Pontificum tutela suscipitur, ejusque Fabricæ conservatio Apostolicarum Ædium Præfecto pro tempore committitur, Palatii Apostolici sumptibus procuranda.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

AD summi Sacrorum Christianorum Antistitis curam specialiter pertinere non ambigitur, ut conservacioni & decori Sacrarum Ædium diligenter prospiciat, earumque præsertim, quæ remotissimæ antiquitatis memoria, egregii operis amplitudine, & quod magis est, pretiosis Sacrarum Reliquiarum thesauris, ac singulari Christiani-fidelium cultu jampridem conspicuæ, inter alia Deo sacra loca supereminere, peculiarisque sollicitudinis studium sibi vindicare conspiciuntur.

Quam celebre Romæ fuerit Templum Pantheon.

§. I. His porro nominibus neminem ignorare arbitramur, quantum clarescat celeberrimum Romæ Pantheon, quod olim a Marco Vipsanio Agrippa in Campo Martio extra Urbem insigni æternoque opere extructum, nunc in ipsius Urbis interiori, ac frequentissima regione situm deprehenditur, ex quo nimirum Aurelianus Imperator ejusdem Urbis ambitum latius prolatum, novis mœnibus circumclusit; quod quidem Pantheon, ineunte septimo Ecclesiæ seculo, Prædecessor Noster S. Bonifacius Papa IV. ab Imperatore Phoca sibi concessum, & ab omni Gentilium superstitione expurgatum, vero æternoque Deo sub invocatione Beatæ Mariæ Virginis Martyrum Reginæ dicavit.

A. S. Bonifacio IV Deo in honorem B. Mariæ Virginis Martyrum Reginæ dicatum, atque ingenti Sacrarum Reliquiarum copia insignitum.

Ea occasione Sanctissimus Pontifex, veteris disciplinæ retinentissimus, juxta quam incrementum Religionis Nostræ Sacrificiam, aut ad ipsa Sepulchra Martyrum, aut super Altaria, quæ simul eorum corporum conditoria evassissent, Omnipotenti Deo convenientissime offerri consuevit, ingentem vim Sacrarum Reliquiarum & variis Martyrum Cœmeteriis collectam, solemnem insituta pompa, non minus xxviii. curribus, ut vetus traditio docet, impositam, in acquiritum Christianæ Religionis Templum invexit; nec alia occasione putandum est sub Ara majore collocata fuisse Corpora Sanctorum Martyrum Ruffi & Anastasii, quæ inibi reperta Anno Jubilæi MDCLXXV., jubente piæ memoriæ Prædecessore Nostro Clemente Papa X., festiva prius supplicatione in eorum honorem, & ad intermortuum ipsorum memoriam in populo revocandam, per Urbem ducta, in eundem locum religiosissime restituta fuerunt.

Solemnis ubique extitit hujus Dedicacionis memoria.

§. 2. Ecclesiæ hujus Dedicatio, utpote insignis Christianæ Fidei triumphus de extincta Idololatriæ tyrannide, in Romana quidem Ecclesia adhuc ipso die consecrationis ejus, qui fuit tertio Idus Martii, anniversaria celebritate recolitur; idque ab antiquo tempore jugiter observatum fuisse evincit Sacramentarium vetus Gregorianum nuncupatum, ab Hugone Menardo editum, in quo prædictæ diei Missa ita inscribitur; *In Natali Ecclesiæ Sanctæ Mariæ ad Martyres*: quo scilicet Natalis nomine, non solum Martyrum obitus, sed Ecclesiarum quoque Dedicaciones, ac etiam Sedium Episcopaliū constitutiones, ipsarumque Sacrorum Pastorum consecrationes ac enthronismos appellari consuevisse constat. Quam autem hujus diei solemnitas per Chri-

stianam Orbem longe lateque propagata, frequentes ad Urbem attraheret Fideles eo anni tempore, quo consumptis jam superioris anni frugibus, sæpe eveniebat, ut confluenti multitudini nequaquam sufficiens annona suppetere; hinc fatius vitum est Prædecessori Nostro Gregorio Papæ IV. circa annum Domini octingentesimum trigésimum quartum, hujusmodi solemnitatem ad opportunissimum anni tempus, ad diem videlicet Kalendarum Novembrium, celebrandam transferre: quo facto, solemne Festum, quod nunc prædicta die, non solum in honorem Deiparæ Virginis, & Sanctorum Martyrum, sed etiam in cæterorum omnium Cœlestium spirituum, atque Sanctorum cum Christo regnantium memoriam, universa per Orbem Ecclesiæ concelebrat, institutum fuisse non dubitatur.

§. 3. Celebris quoque fuit superioribus sæculis ad eandem Ecclesiam Sanctæ Mariæ ad Martyres Romanæ Ecclesiæ Conventus, alia per singulos annos statuta die haberi solitus; Dominica videlicet, quæ Festum Pentecostes immediate præcedit; dum Pontifex cum universo Clero ad eam accedens, Stationemque sibi & Missarum solemniam celebrans, sermonem ad Populum habebat de Spiritus Sancti adventu proxime recolendo, in cujus typum, (ut ait Benedictus Canonicus in suo Cæremionali, quod Prædecessori Nostro Cœlestino Papæ II. tunc S. R. E. Cardinali Vidoni de Castello nuncupato, inscriptum editum) *de altitudine Templi mitebantur Rosæ in figuram Spiritus Sancti*, quæ scilicet igneas in quas decidendo representabant; unde etiam apud scriptores Ecclesiasticos hujusmodi dies Dominica *de Rosis*, seu *de Rosæ* appellata fuit, & adhuc hujusce ritus vestigium retinetur ab ipsius Ecclesiæ Canonicis, quibus prædicta die Officia Divina in Choro persolventibus Rosæ distribuuntur.

§. 4. Ecclesia isthæc a vetustissimis temporibus non solum Parochialis, sed etiam Collegialis fuisse dignoscitur, insigni videlicet Sæcularium Canonicorum Capitulo jugiter decorata; ac insuper ex authenticis Romanæ Ecclesiæ monumentis eruitur, eam aliquando Presbyteri Cardinalis Titulum extiisse, quamvis recentioribus sæculis inter Urbis Titulos minime adnumerata fuerit, donec fel. record. Prædecessor Noster Benedictus Papa XIII. adlecto in Diaconorum Cardinalium Ordinem bon. mem. Nicolao de Justice, qui sub Clemente XI., Apostolicarum Ædium Præfectus quam esset, eidem Ecclesiæ instaurandæ mandataque præserat, Ecclesiam ipsam ad Diaconicæ dignitatem evexit, dictumque Nicolaum primum Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconum Cardinalem renuciavit.

Sunt etiam, qui eandem Ecclesiam Cappellæ Pontificæ nomine appellarint, seu quia Pontifices propinquas illi Ædes ab Anastasio Papa IV. extructas, urbanis negociis commodius consulturi, identidem incolere consueverint; seu quia eandem singulari studio factam tectamque tueri, sacrilique donariis, vasis, ac vestibus instructam ornatamque habere, ac de omnibus ad eam pertinentibus, quasi peculiaris domini jure, disponere nunquam omiserint.

§. 5. Et sane in vitis Pontificum apud vulgatum Anastasium, frequens occurrit mentio tum profuse in eandem Ecclesiam liberalitatis ac munificentie, tum etiam assidue circa illius statum & conservacionem providentiæ & curæ Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum; inter quos merito commemorandus videtur S. Gregorius Papa III., qui illata huic Sacro Templo gravissima damna ab Imperatore Constante, dum æreum amplissimum forniciis reatum, aliaque

Arque hinc, translata hujusmodi solemnitate a Gregorio IV. ad diem Kalendarum Novembrium, tunc nunc Sanctorum Martyrum festum celebrari coepit.

Magnus quoque ad idem Templum conventus erat Romanæ Ecclesiæ, proxima ante Pentecostem Dominica.

Collegialis Ecclesiæ jampridem extitit, titulusque Presbyteri Cardinalis.

Ad Diaconicæ dignitatem a Benedicto XIII. restituta.

Olim quoque Cappellæ Pontificæ nomine nuncupata, & quare.

Nonnullorum Pontificum providentiæ & curæ hujus Templi conservacione.

ædificii ornamenta simul ac firmamenta, hostilem in modum abstulerat, murario primum opere diligentissime emendari curavit, mox plumbis superinductis laminis totam molem ita communiit, ut gravissime impense opus nonnisi post septem elapsa secula sub Nicolao Papa V. ex integro renovari necesse fuerit, idemque adhuc tegumentum, aliorum Pontificum studio temporibus suis opportune ac diligenter aptatum, augustam Ædem adversus vim temporibus tempestatumque injurias fatis tœatur.

Aliorum cura in eo ornando.

§. 6. Simili cura Prædecessores Nostri S. Benedictus II., & Hadrianus I. ad interiorem Templi ornatum conversi, illius Parietes marmoribus incrustasse narrantur; quamobrem alteri eorum merito tributus videtur ornatus ille, qui supra Ædificii Coronam, ad usque Fornicis curvaturam affurgens, dum per ætatem licuit, stetit; porphyreticis quidem, aliisque e vario marmore laminis speciosus, sed neque ad reliqui operis soliditatem exactus, neque ad prisam ædificandi rationem, quæ Augustæo seculo viguit, elaboratus. Idem Hadrianus Aram Templi principem contexerat argenteo Ciborio, quod sine hominum manibus sublatum, sive temporum injuria detritum, Innocentius VIII. marmoreum restituit.

Quod autem a Templi solo ad supradictam Coronam interjacet, sel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa XI. hac Nostra ætate, aptissimo simul, ac splendidissimo ornatu decoravit, perpolitus ingentibus pretiosisque columnis, incrustatis vario marmore parietibus, novaque Ara Maxima magnifico opere extracta.

Externam vero Templi faciem, quam vetustate fatiscentem similis memorie Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII., (ærei lacunaris reliquis, ad ornandam Principis Apostolorum Confessionem, instruendamque tormentis bellicis Hadrianam Arcem, translatis) nova contignatione communiat, ac binis extractis ad usum æris campani Turribus exornaverat, idem ipse Clemens XI., area laxata, Ægyptioque Obelisco supra Fontem erecto, speciosiore pulchrioremque reddidit.

Pontifex etiam insigni opere tum conservatio- ni, tum ornatui prospexit.

§. 7. Horum itaque aliorumque Prædecessorum Pontificum exemplis, Officii Nostri debito, quod in aliarum Sacrarum Ædium decore tuendo, ac pro viribus augendo implere semper curavimus, excitati, & commonefacti; quam accepissimus, interiorem Testudinis partem, non solum contracto tot seculis volventibus situ sordescere, sed etiam decidentibus quotidie cæmentis, quæque reliqua erant ex plumbis laminis, quibus olim interius obducta fuerunt ipsius fornicis laquearia, secum trahentibus, non sine consuetudinis periculo, sensim labefactari; rem omnem sedulo explorari præcepimus, compertoque jampridem a sel. record. Alexandro PP. VII. Prædecessore Nostro adnotas fuisse manus hujusmodi reparationi, quæ, eodem morte intercepto, absolvi non valuit, opus ipsum ex integro refumi jussimus, appositisque miro Opificum Nostrorum artificio machinis, ingentes undique rimas obstrui, laquearia redintegrari, universumque fornicem firmari & perpoliri curavimus; mox etiam subiectum parietis gyrum, qui inter utramque Coronam intercurrit, ab antiquo squallore vindicaturi, novum illius ornatum totius ædificii formæ respondentem albario rectorioque opere perficiendum mandavimus.

Exemplo Clementis XI. Card. Hieronymo Columnæ Apostolica.

§. 8. Qua in re dirigenda urgendaque, quum egregia extiterit diligentia & opera Dilecti Filii Nostri Hieronymi SS. Cosinæ & Damiani S. R. E. Diaconi Cardinalis Columnæ nuncupati, ejus-

dem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Camerarii, & Apostolicarum Ædium Pro-Præfecti, cui Nos, præfati Clementis XI. Prædecessoris exemplo, hanc curam demandavimus: ad afferendam perpetuo Sacri Augustique Templi conservationem valde opportunum, simulque recentis superius Prædecessorum Pontificum studiis convenientissimum fore judicavimus, illius specialem tutelam in posterum in Nos & Successores Nostros susceptam, ejus vigilantia committere, qui nunc & pro tempore Pontifici Palatii, ac cæterarum Ædium, quæ peculiari jure ad Romanorum Pontificum curam, aut usus pertinent, Præfectus, & pro Officii sui munere Curator existet.

§. 9. Itaque motu proprio, & certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione, Dilectos Filios Conservatores Camere Urbis Romæ, necnon ejusdem Camere Fabricerios nuncupatos, ab omni cura & sollicitudine, qua hactenus circa facta tecta ipsius Panthei, ad instar aliorum veterum Urbis Ædificiorum & monumentorum, intendere consueverunt, absolventes & penitus liberantes; Dilecto etiam Filio Nostro Prospero S. Mariæ ad Martyres Diacono S. R. E. Cardinali Columnæ de Sciarra nuncupato, ejusque Successoribus præfate Ecclesiæ Diaconis pro tempore futuris, committimus & mandamus, ut a Capitulo Canonicorum ejusdem Collegiæ Ecclesiæ, nunc quidem, cum primum commode fieri poterit, deinde vero singulis annis, seu quoties aliorum ipsius Capituli Officialium electio celebrabitur, duos ex ipsorum Canonicorum numero Æditos seu Fabricerios nuncupandos eligi & deputari curent, qui hujusmodi munus, ea, qua decet, cura & diligentia assumere atque obire sciant & valeant: Quibus sic electis, atque deinceps, ut præfertur, eligendis, Nos earundem præsentium tenore injungimus, & mandamus, ut diligenter studioseque Panthei fabricam identidem scrutentur, explorantes numquid a quoquam factum, illatum, appositum fuerit, quod ei detrimento esse possit, vel quidemquam vetustate labefactatum, seu imbrum ac tempestatum vi dejectum vitiumve appareat, quod opportuna reparatione emendari conveniat. Quæcumque autem providenda, ordinanda, aut restauranda comperint, ea omnia quamprimum deferre non omittant ad nunc & pro tempore existentem Palatii Apostolici Præfectum; quem volumus deinceps, ad eum plane modum, quo cæteris Pontificiis Ædibus præest, hujus quoque Templi fabricæ conservandæ restaurandæque præesse; illiusque indemnitati pro Officii sui auctoritate prospicere; ejusdemque reparationibus & restorationibus pro tempore necessariis & opportunis, Apostolici Palatii sumptibus & expensis, consulere & providere: Nos enim præfato Hieronymo Cardinali & Pro-Præfecto, ejusque Successoribus, per easdem præsentibus, hujusmodi curam committimus & demandamus, atque ad præmissos effectus plenam & omnimodam facultatem & potestatem tribuimus & impertimur.

§. 10. Decernentes, has Nostras Litteras & in eis contenta hujusmodi, etiam ex eo quod quicumque in præmissis aliquid interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati & auditii non fuerint, seu ex quovis alio capite, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, vel quovis alio defectu notari, impugnari, aut in jus vel controversiam vocari posse; sed semper & perpetuo firmas, validas, & efficaces existere & fore, atque ab iis, ad quos pertinet, seu in posterum certinebit, omnimode observari, iisque, quorum favorem concernunt, plenissime suffragari. Non obstantibus, de jure quæsto non tollendo,

1757. rum Ædium Pro-Præfecto hujus operis cura demandata.

Apostolicarum Ædium pro tempore Præfecto in perpetuum committitur, ut præfate conservationi Pantheon, Palatii Apostolici sumptibus persolvenda.

Præmissorum robur non obstantibus quibuscumque.

aliique

aliisque Regulis, Constitutionibus, & Litteris Apostolicis, nec non prædictæ Urbis, & Cameræ Capitolinæ, seu præfatæ Ecclesiæ, ejusque Capituli & Canonicorum, Statutis, usibus, consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel immemorabili observantia, seu quavis firmitate alia roboratis, ac iteratis vicibus confirmatis & innovatis: Quibus omnibus & singulis, eorum tenores præsentibus pro expressis & insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum dumtaxat, specialiter & expresse derogamus, aliisque contrariis quibuscumque.

§. II. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrearum abolitionis & liberationis, commissorum & mandatorum, facultatum impertitionis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleesimo septingentesimo quinquagesimo sexto, duodecimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri anno decimo septimo.

J. Card. Pro-Dat. D. Card. Passioneus.

V I S A

De Curia J. C. Boschi.

L. Engenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Sanctio poenalis.

Dat. 18. Februarii 1757. Pontificatus XVII.

LXXII.

Acta Consistorialia pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiocheno Syro Maronitarum.

In Consistorio Secreto habito die 28. Martii 1757.

ARGUMENTUM.

Die duodecimo Februarii, Anni 1756. cum è vivis excessisset Reverendissimus Dominus Simon Petrus Evodius, Patriarcha Antiochenus Syrorum Maronitarum: is nimirum, quem Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS XIV. Pontifex Maximus datus die 16. Martii 1743. Litteris, ad compescendas dissensiones in Electione Patriarchæ subortas, Patriarcham Auctoritate Apostolica constituerat; die autem 13. Julii 1744. in Consistorio Semipublico, ad complementum Patriarchalis dignitatis, Pallio Pontificio donaverat: Peractis de More Novendialibus, Archiepiscopi & Episcopi ejusdem Nationis Syrorum Maronitarum, quibus eligendi Patriarcha jus competii, convenerunt in Chesroano apud Anturam in Æde Sancti Josephi; & unanimi omnium consensu, die 28. ejusdem mensis Februarii, elegerunt in Patriarcham, Reverendissimum Dominum TOBIAM GAZENIUM, Cypri Archiepiscopum: quemadmodum ex hoc Synodico ipsorum De.reto perspicuum redditur.

Archiepiscoporum & Episcoporum Decretum Electionis Reverendissimi Domini TOBIÆ GAZENII, Archiepiscopi Cypri, in Patriarcham Antiochenum Syrorum Maronitarum.

LAUS DEO SEMPER.

Præsentibus Litteris pateat, Nos infra scriptos in Æde Sancti Josephi apud Anturam convenisse, ibique juxta Sacros Canones, præscrip-

tasque in Sanctis Synodis Constitutiones, elegisse Reverendissimum Dominum TOBIAM GAZENIUM, in Beatissimum Patriarcham Sedis Theopolis Antiochiæ, plenaque omnium nostrum libertate, atque unanimi consensu, eundem in Patriarcham nostrum, nostræque Nationis Patrem adscivisse; debitam ipsi obedientiam, subjectionemque secundum Statuta Sanctarum Synodorum exhibituros; dummodo idem ipse Formulam Professionis fidei, Pontifici Sanctæ Romanæ Sedis exhibeat, Fidemque Catholicam usque ad sanguinis effusionem conservet. In quorum fidem in Sancto nostro Concilio hanc syngrapham a nobis subscriptam dedimus die vigesima octava Februarii, Anno 1756.

Archiepiscopi & Episcopi.

Philippus Litrae.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Joannes Laodiceæ.
Germanus Tripolis.
Michaël Damasci.
Antonius Arcae.
Jolaphat Tyri.
Petrus Paneadis.
Joseph Sidonis.
Joseph Beryti.
Joachim Eden.
Arsenius Tagriti.

Postea, tum ab Electo Patriarcha Tobia, tum ab Archiepiscopis, & Episcopis Electoribus, ad SS. Dominum Nostrium PP. BENEDICTUM XIV., & ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide, una cum R. P. D. Arsenio Heliopolitano Archiepiscopo, ipsius Electi Patriarchæ Oratore & Procuratore, Litteræ missæ sunt, quibus demississime Sanctitatem suam rogant, ut Electum Patriarcham confirmare, eique Pallium, plenitudinis Pontificiæ Potestatis insigne, concedere dignetur. Sunt autem hujusmodi.

I.

Epistola Electi Patriarchæ Tobie Petri Gazenii ad Sanctissimum Dominum nostrum BENEDICTUM Papam XIV.

SANCTISSIME PATER.

EGO Tobias Gazenius Sanctitatis Tuæ servus, Cypri olim Archiepiscopus, nunc verò miseratione divina Antiochenus Patriarcha, licet indignus, coram sanctis pedibus Tuis procumbens, eosque submisit ac reverenter, sicuti Christi Domini Vicarium decet, deosculans, Sanctitati Tuæ expono, duodecima die Februarii, hujus anni, Simonem Patriarcham Antiochenum, decessorem meum, ad Deum migrasse: cui ut requiem donet Dominus, suffragio sanctorum tuarum precum contingat. Die autem vigesima octava ejusdem mensis, fratres meos, tuosque famulos, Archiepiscopos & Episcopos, in Æde Sancti Josephi apud Anturam, Patrum Societatis Jesu, in Chesroano, convenisse, ibique secundum Statuta Sacri Libanensis Concilii, latis ad eligendum novum Patriarcham cum plena libertate, nullaque vi adhibita suffragiis, me tamen immerentem, Patriarcham constituisse: quemadmodum Sanctitati Tuæ palam faciunt date ab ipsis ad Sanctam Apostolicam Sedem, & ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide Litteræ. Quoniam verò, Sanctissime Pater, Beati Petri Apostolorum Principis es Successor, cui dictum est: & Tu conversus confirma fratres tuos: ideo coram pedibus tuis provolutus, enixis precibus a Te peto, ut Pallium mihi Pontificium concedas, meque in Sede Antiochena confirmes, sicuti decessores Tui felicis recordationis cum meis antecessoribus facere consueverunt; idque mihi præstare digneris

per

per fratrem meum, servum autem tuum, Arsenium Heliopolis Archiepiscopum, quem tanquam Procuratorem meum misi ad deosculandum pedes tuos, & ad impetrandam a Te confirmationem: Virum virtutibus ornatum; prudentia, pietate, & patientia in excitiis adversus ipsum ex invidia persecutionibus præditum: quem, quum adhuc Monachus esset, ego autem ipse Patriarchalem dignitatem nondum inissem, ex longa consuetudine probe cognovi; dignum proinde censui, ut illum ad Apostolicam Sedem ablegarem. Decebat sanè, ut egomet ad Sacra Apostolorum Limina visitanda accederem: Verùm ab hoc me proposito detinuit, primum quidem immensa locorum distantia; deinde, quia vereor, ne quid detrimenti res Maronitarum publicæ, me absente, capiant. Itaque paternam Tuam benignitate fretus, etiam atque etiam rogo, ut meis, meæ Nationis, atque Ablegati ejusdem Votis obsecundans, Pater Beatissime, & Pallium mihi transmittas, & reliquis me spiritalibus temporalibusque beneficiis cumulare digneris: quæ quantalacumque sint, in summum tamen mihi honorem cessura reputabo. Meæ autem erga Te, & Sanctam Sedem Tuam demissæ obedientiæ argumentum habes Orthodoxæ Fidei professionem, manu mea subscriptam, quam Tibi Nuncius meus exhibebit. Voveo enim, & promitto, coram Deo & Angelis ejus, me Sedi Apostolicæ & Romano Pontifici usque ad extremum vitæ spiritum semper & ubique obtemperatum: operam insuper omnem collaturum, ut huic meæ Nationi, quæ perpetuis erga Sanctam Sedem obsequii & reverentiæ documentis claruit, Deo favente, Teque annuente, amputatis dissensionibus, pacem ac tranquillitatem restituum. Interim Tuis sanctis pedibus iterum demississime oscula defigens, ut ad multos Te annos incolumem servet, precibus à Deo Optimo Maximo quam possim studiosissime contendo. Datum die 20. Martii 1756.

Sanctitatis Tuæ Servus.
Tobias Petrus Gazenus,
Patriarcha Antiochenus.

I I.

Epistola ejusdem Electi Patriarchæ Tobiae ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide.

Eminentissimi, ac Reverendissimi Domini.

Certiores Vos facio, die duodecima Februarii, hujus anni, Simonem Evodium Patriarcham Antiochenum è vivis excessisse; die autem vigesima octava ejusdem mensis congregatos juxta Decreta Sacræ Libanensis Synodi in Æde S. Josephi Anturensi Patrum Societatis Jesu in Chesroano Archiepiscopos & Episcopos fratres meos, latis libere suffragiis, me licet immerentem, in Patriarcham Antiochenum elegisse: quemadmodum ex Literis ipsorum ad Sanctissimum ac Beatissimum Pontificem Maximum, & ad Sacram Congregationem Vestram datis perspicere potestis. Quum igitur æquum decessisse sit, ut optimis traditionibus sacrisque consuetudinibus mos geratur; idcirco vestigiis Decessorum meorum ego insistens, a Sanctitate Sua petere decrevi & Pallium Pontificium, & Apostolicam in Sede Antiochena confirmationem; signum autem, & pignus obedientiæ meæ ac reverentiæ erga Sanctam Romanam Sedem, patebit Sacræ Congregationi Vestræ ex Formula Professionis Fidei, mea manu subscriptæ, ac sigillo firmatæ, quam ad Apostolicam Sedem transmittito. Quamobrem Eminentias Vestras Reverendissimas rogo, ut a Sanctissimo Patre Pallium mihi Pontificium, & Confirmationem Apostolicam impetretis, una cum gratiis, & privilegiis, quæ meis Decessoribus concedi consueverunt: eidem insuper Beatissimo Patri significetis, quod, nisi me locorum distantia, &

imminens Nationi meæ ex mea absentia periculum detinerent, per me ipsum apud visitanda Sacra Apostolorum Limina, & ad accipiendum è manibus Sanctitatis Sux Pallium accederem. Quam verò sim Sedi Apostolicæ Romanique Pontificibus obsequentissimus, id palam faciet frater meus Arsenius Archiepiscopos Heliopolitanus, quem Nuncium meum, Oratorem, ac Procuratorem ablegavi, ut pro me obedientiam exhibeat, & Pallium petat. Illom siquidem ad hoc obeundum munus idoneum existimavi, utpote Virum bonis moribus præditum, virtutibus ornatum, mihi probe notum, antequam ad Patriarchalem dignitatem evectus essem. Vos igitur post Deum obsecro, Eminentissimi Domini, ut quas ipse nomine meo porrigit, ne patiamini irritas esse & inanes preces. Interim Deum Optimum Maximum oro & obsecro, ut totus terrarum Orbis ditioni vestræ subdatur, & obductæ ab adversariis nebulæ dissipentur. Datum die 20. Martii 1756.

*Tobias Petrus Patriarcha
Antiochenus.*

III.

Epistola Archiepiscoporum & Episcoporum ad
Suum Dominum Nostrum BENEDICTUM
Papam XIV.

SANCTISSIME PATER.

Post oscula Limum Apostolicum, sanctorumque pedum tuorum, Nos infrascripti exponimus, quod die 12. mensis Februarii, servus tuus Simon Petrus Patriarcha Antiochenus ex hac luce ad Dominum migravit: oramus, ut Deus Sanctitatem Tuam nobis conservet: post illius autem decessum, congregati apud Anturam in Chesroano in Æde Sancti Josephi, quæ Patrum Societatis Jesu est, die 28. ejusdem mensis, latis secundum Decreta Sacræ Libanensis nostræ Synodi suffragiis, elegimus servum tuum, fratrem nostrum, Tobiam Gazenum, Cypri Archiepiscopum, nobili genere natum, eumque unanimi consensu, spontanea voluntate, omnique vi remota, nostrum Patriarcham constituimus. Itaque coram Apostolicis pedibus tuis procumbentes, supplices petimus, ut eidem Reverendissimo Domino Patriarchæ nostro Tobiae Pallium Apostolicum, & Pontificiam in Sede Antiochena Confirmationem concedere digneris: aliis insuper eundem cumulare velis tum consuetis gratis, tum etiam majoribus, quam quibus decessores ipsius Patriarchæ ab Apostolica Sede sunt ornati: idque tam propter ipsius generis nobilitatem, morum honestatem, in rebus agendis solertiam, religionis fervorem; quam propter eximiam, quam Apostolicis mandatis tuis semper exhibuit obedientiam, impensioque ab eodem in Sedis Patriarchalis beneficium, Patriarcharumque obsequium, & in procuranda Pontificiarum Tuarum Literarum executione, labores. Rogamus quoque paternam Tuam clementiam, Pater Beatissime, ut oculos tuos ad Sedis nostræ Patriarchalis favorem benigne convertas: non enim Sanctitatem Tuam latere arbitramur, quantis illa malis ob tyrannicam Infidelium oppressionem hæctenus succubuerit. Demum sanctis tuis pedibus iterum oscula defigentes, Deum oramus, ut Beatitudinem Tuam diu incolumem tueatur. Datum apud Anturam die 29. Februarii 1756.

Archiepiscopi & Episcopi.

Philippus Lystræ.
Stephanus Botri.
Gabriel Prolemaidis.
Joannes Laodiceæ.
Germanus Tripolis.
Michael Damasci.

Antonius

Antonius Arca.
Josphat Tyri.
Petrus Pancadis.
Josph Sidonis.
Josph Beryti.
Joachim Eden.
Arsenius Tagriti.
Abdalla Cypri.

Alia præterea ab iisdem Archiepiscopis & Episcopis Maronitis, necnon a Proceribus Gazeniis, & Habaisiis, in idem argumentum scriptæ sunt Epistole, tum ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide, tum ad Eminentissimos ac Reverendissimos Dominos Cardinales Protectores Nationis, & Monachorum Maronitarum: quibus Episcopis Electi Patriarchæ Tobie merita, omnium assensu & plausu, enunciantur.

Totius igitur negotii examine per Sanctitatem suam ad Eminentissimos Patres ejusdem Sacre Congregationis de Propaganda Fide remisso, in Congregatione Generali habita die 8. Martii, currentis anni, editum est hujusmodi Decretum.

DECRETUM

Sacre Congregationis Generalis de Propaganda Fide

Habita die 8. Martii 1757.

REferente bon. mem. Nicolao Lercario Archiepiscopo Rhodiensi, Secretario, postulationem ab Episcopis & Clero Maronitarum de more factam R. P. D. Tobie Gazeni Archiepiscopi Cypri, viri zelo, doctrina, & prudentia, cæterisque virtutibus plurimum commendati, in Patriarcham Antiochiæ ejusdem Nationis, in locum R. P. D. Simonis Petri Evodii nuper defuncti, necnon preces eorumdem Episcoporum, Cleri, & Populi Maronitarum, pro supradictæ postulationis admissione, & Patriarchæ confirmatione; Sacra Congregatio censuit, consulendum esse Sanctissimo pro admissione prædictæ postulationis, & confirmatione ejusdem R. P. D. Tobie Gazeni in Patriarcham Antiochenum nationis Maronitarum.

Quam Sacre Congregationis sententiam, Sanctissimo Domino Nostro relatum ab Eminentissimo & Reverendissimo Domino Domino Josepho Cardinali Spinelli Præfecto, in Audientia habita die 18. ejusdem mensis, Sanctitas Sua in omnibus approbavit, & in Consistorio ad ulteriora procedi mandavit. Datum ex Aedibus dictæ Sacre Congregationis die 19. Mensis & Anni, quibus supra.

N. Antonellus Secretarius.

His præmissis, die 27. Martii, ejusdem anni 1757. indicto de more Secreto Consistorio, postquam in eo Propositiones Ecclesiarum, & alia occurrentia negotia fuerunt absoluta, Sanctissimus Dominus noster de Pallio Latino Patriarchis Orientalibus, quoties illud, postis omnibus necessariis conditionibus, postularent, concedendo, deque Maronitis, eorumque ritibus Latino simillimis, & eximio in Sanctam Sedem obsequio præfatus, quid in Electione tum hujus novi Patriarchæ Tobie, tum decessoris ejus Simonis Petri Evodii gestum fuerit, luculentissima hac Allocutione exposuit.

VENERABILES FRATRES.

Quadragesima jam, & ultra, effluxerunt anni, ex quo, suborta controversia, num Patriarchæ Alexandrino Græci ritus indulgeri posset Latinum Pallium, quantumvis idem opportunis prolatis monumentis comprobaret, se

schisma ejurasse, sumque legitimum Procuratorem ad Urbem ablegasset, qui humiles enixæque preces suas ad ipsum Pallium obtinendum afferret; coacta fuit coram sanctæ memoriæ Clemente XI. Prædecessore nostro satis frequens S. R. E. Cardinalium, ac Prælatorum Congregatio, cui Nos quoque interfuimus, & in qua statutum fuit, ut expetitur Latinum Pallium concederetur; Nobisque ipsis contigit, pro Advocati Consistorialis munere, quo tuncungebamur, ipsam Pallii petitionem in Consistorio exponere 1: quod magnæ postmodum consolationi Nobis exitit, quum scilicet in manus nostras subinde pervenit vetus decretum, seu resolutio multos ante annos edita 2, per quam ad propositum dubium, an Patriarchis Græci ritus Latinum Pallium esset concedendum, quoties illud, positis omnibus necessariis conditionibus, postularent, affirmative responsum fuit; quæ quidem resolutio ignota tunc erat, quum Patriarchæ Alexandrino facta est Latini Pallii concessio 3.

Ex quo autem Nos nullis nostris meritis ad Summum Pontificatum evecti fuimus, nostris ipsi manibus Patriarchæ Armeniæ minoris, & Ciliciæ, confirmata prius illius Electione, Latinum Pallium imposuimus 4. Atque id ipsum, in Consistorio semipublico, concedendum, transmittendumque decrevimus Cyrillo Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, postquam examini subjecta, probataque fuerat illius Electio, ipseque per legitimum ad id constitutum Procuratorem, enixis precibus sibi Latinum Pallium concedi postulaverat 5. Quod ipsum Latinum Pallium aliis duobus Patriarchis Armenis, subsequenter temporibus, a Nobis ipsis datum est 6.

Quod autem ad Maronitas pertinet, compertum unicuique est, eos uti Azymo, non fecus ac utitur Occidentalis Ecclesia, & sacra adhibere indumenta nostris simillima 7. Nostris præterea, Venerabiles Fratres, Nos olim, ad compescendas dissensiones in eorum Patriarchæ Electione subortas, Patriarcham Antiochenum Maronitarum illis constituisse Simonem Petrum Evodium, atque hunc fuisse a Maronitis libentissime exceptum, eidemque subinde concessum a Nobis fuisse Latinum Pallium, pro quo legitimus ipsius Procurator necessariis documentis instructus, in Consistorio insteterat 8.

E vivis nuper excessit præmemoratus Simon Petrus Evodius; quamque Maronite elegerint ipsi successorem, is plane est, qui per suum Ablegatum, opportuna quæque documenta proferentem, Pallium sibi concedi postulat, quemadmodum mox ipsi audietis ex ipsius legitimo Procuratore, quem jam nunc in Consistorium ab eo, cui id munus est, induci mandamus.

Expleta Sanctissimi Allocutione, Aula Consistorialis foribus aperis per unum ex DD. Cæremoniarum Magistris R. P. D. Philippus Maria Pirelli Prælatus Domesticus Pontificis, Signatura Justitiæ Auditor, & Sacri Consistorii Advocatus, & R. P. D. Arsenius Heliopolitanus Archiepiscopus, Electi Patriarchæ Tobie Procurator, introducti fuerunt, & e regione Pontificis in Lecto sedentis, flexis genibus, prædictus R. P. D. Pirelli Sacri Consistorii Advocatus Sanctitatem suam sic allocutus est.

BEATISSIME PATER.

ANtiochena Maronitarum Ecclesia, Sanctitatis Vestræ auctoritate & providentia maximis olim perturbationibus liberata,

1 Vid. Acta Consistorialia, impressa inter Consistoriales Oraciones ejusdem Pontificis pag 139. & seq.

2 Videlicet die 9. Junii 1642.

3 Ut in nostro Opere De Synodo Diocæs. lib. 13. cap. 15. num. 19.

4 Cit. lib. 13. ejusd. Operis cap. 15. sub num. 18.

5 In nostra Consistoriali Allocutione die 23. Februarii 1744. & impressa Tom. 2. nostri Bullarii in Append. sub n. 6. In hac Editione Tom. XVI. Conf. LXXXVII. p. 166. & seqq.

6 Scilicet in Consistorio habito die 23. Septem. 1750. & in Consistorio habito die 22. Julii 1754.

7 Vid. nostra Epistola Encyclica ad Missionarios per Orientem constitutos, qua est 47. nostri Bullarii Tom. 4. num. 23. 25. & 31. In hac Editione Tom. XIX. Conf. L. pag. 151. & seqq.

8 In nostra Consistoriali Allocutione habita die 13. Julii 1744. & impressa cit. Tom. 2. nostri Bullarii in Append. sub n. 7. In hac Editione Tom. XVI. Conf. CL. pag. 207. & seqq.

enixe petit, ut Pallium e B. Petri Corpore sumptum, in quo est plenitudo Pontificalis Officii, nunc tradatur suo nuperrime electo Patriarchæ R. P. Tobie Gazenio Archiepiscopo Cypri: quem non minus Gentis Maronitarum merita, quam sua pietas, & probata in Sanctam Sedem fides, & observantia commendant, ut hunc honorem obtineat, quem habuit decessor suus, quemque, uti est eximia Sanctitatis Vestre in omnes late populos, qui Christiano censentur nomine, digna Pontifice Maximo beneficentia, Orientalis Ecclesiæ Patriarchæ, parum usitato antea exemplo, hoc tempore quinque impetraverunt.

Ea de re R. P. Arsenius Archiepiscopus Heliopolitanus Procurator ad Urbem missus, demississime rogat, ut religiosissima, quæ nunquam ad partes factiosorum, aut errantium declinavit, Ecclesiæ, constanti Romanæ Cathedræ iudicio, diuturna hujus decoris accessione fruatur; atque id ipsum in genua provolutus, Tobie Patriarchæ nomine & verbis, instanti postulat, instantius, & instantissime.

Post hæc Sanctissimus intermissam Allocutionem proseguens, Electionem ipsius Patriarchæ Tobie quam libenter, & qua clausula se confirmasse, eidemque optatum Pallium benigne concedere, emissa prius tam hic in Urbe ab ipsius Procuratore, quam in Monte Libano ab ipsomet Patriarcha Fidei professione; totam denique Syrorum Maronitarum nationem, ne unquam obliviscantur sinceram suam adhesionem Catholica Fidei & Sedi Apostolicæ, mendam esse, eisque simul nomine Pontificio Apostolicam Benedictionem impertiendam, ornatissimis hisce verbis exponere dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Audistis, Venerabiles Fratres, expositam a legitimo Electi Patriarchæ Procuratore, pro Pallio instantiam. Audistis præterea, quibus illa fundamentis innitatur. In Congregatione negotiis Propagandæ Fidei præposita, jam expensa fuerunt Electionis validitas, Electi merita, quique peractam Electionem consequutus est, omnium assensus & plausus. De his omnibus ad Nos accuratissime relatum fuit: Nosque exhibitum a Congregatione consilium sequentes, Electionem ipsam quam libenter confirmavimus. In ipsa Confirmatione clausulam illam prætermisimus, per quam aliæ nonnunquam Electiones validari solent, etiam quoad substantialia; quum nihil in ea desideretur ex iis, quæ ad validitatem actus, juxta Orientalem disciplinam, necessaria existimantur; neque verò affirmari pro cætero valeat, Occidentalis Ecclesiæ leges, quibus aliquæ inductæ fuerunt substantiales Electionum nullitates, Orientalem quoque Ecclesiam afficere, de qua in ipsis legibus nulla accurrit mentio. Quæ quum ita sint, annuentes precibus ab Electi Patriarchæ Procuratore expositis, libenti animo optatum Pallium ipsi concedimus; ita tamen ut idem legitimus Procurator, nomine illius, a quo constitutus est, priusquam ipsi fiat Pallii traditio, Professionem Fidei emittat, juxta formulam ab Urbano VIII. Prædecessore nostro statutam; & id ipsum subinde fiat ab ipsomet Patriarcha: cui impense injungimus, ut suos Maronitas moneat, ne unquam obliviscantur sinceram Nationis suæ adhesionem Catholica Fidei, & Sedi Apostolicæ, quæ tanto eos amore amplexa est, & complectitur; eisdemque simul nostro nomine Apostolicam Benedictionem impertiatur.

9 Vid. citata nostra Epistola Encyclica, quæ est 47. Tom. 4. nostri Bullarii num. 44. In hac Editione Tom. XIX. Const. L. pag. 151. & seq.

Postquam absolutum est Consistorium, quoniam præmemorati Patriarchæ Tobie Procurator R. P. Arsenius Heliopolitanus Archiepiscopus desiderio flagrabat, quo singulari imperitio beneficio, Sanctitati Sæ; ejusdem Patriarchæ nomine, gratias saltem privatim redderet, quum in publico id facere ei non liceret; ideo post Consistorium voti compos a Pontifice perhumaniter factus, in intimo suo Cubiculo flexis genibus, hunc in modum verba fecit Arabice, quæ deinde Latine a R. P. D. Josepho Simonio Assemano, Bibliothecæ Vaticanæ Præsente, Sanctissimi Domini Nostri Prælo Domestico, & utriusque Signatura Referendario, reddita sunt.

BEATISSIME PATER.

TOT, ac tanta sunt eximia Tuæ in Antiochenum Electum meum, atque a Te in hoc Augustissimo Consensu confirmatum Patriarcham Tobiam Petrum Gazenium, benevolentia, charitatis, ac benignitatis argumenta, ut fateri ultro compellar, vires mihi non suppetere, quo dignas Sanctitati Tuæ grates rependam. Conabor tamen genuinos ipsius Patriarchæ sensus, sinceræque grati animi significationes pro modulo meo palam contestari. Est enim, Sanctissime Pater, est meus Patriarcha, obsequentissimus Apostolicæ Sedis filius, suæque erga Sanctitatem Tuam obedientia signa minime dubia, non verbis tantum, sed illustribus etiam factis, dedit: tum nempe, quum nullam interposuit moram, quin facta a Te judicio de controversa olim Patriarchali dignitate, statim acquiesceret, constitutoque Autoritate Tua Patriarchæ Simoni Evodio, suo proximo Decessori, sese submitteret. Quæ agendi moderatione, quantum virtutis suæ opinio omnibus accreverit, datis ad ipsam humanissimis Literis, Beatitudo Tua declaravit. Iraque idem ipse, qui iustis Tuis obtemperans, ut terribilissimum illud schisma ex duplici in Patriarcham Electione constatum extinguere, deleta sibi dignitate se confestim abdicavit, facile erit unicuique animo concipere, quàm sit in posterum luculentiora erga Sanctam Sedem observantia suæ documenta præbiturus, posteaquam & Patriarchalis dignitatis, unanimitate Antiochenorum suffragio collata, Confirmatione, & honore Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, ipsam honorificentissime cumulasti. Quamobrem sicuti hæcenus habuisti, Pontifex Optime Maxime, Ecclesiarumque Orientalium amantissime, ita nunc, & semper habebis Antiochenum Patriarcham Tobiam, & beneficiorum Tuorum gratum memoremque, & Pontificiorum mandatorum observatissimum.

BREVIARIA

LXXIII.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
Ad Patriarcham, Archiepiscopos, Episcopos, & Proceres Maronitarum.

I.

Venerabili Fratri Tobie Petro Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

ET Venerabilem Fratrem Arsenium Archiepiscopum Heliopolis a Fraternitate Tua ad Nos, atque Apostolicam hanc Sanctam Sedem

dem

dem omnium Ecclesiarum Catholici Orbis Matrem & Magistram ablegatum, & humanissimas litteras præclaris tuæ erga Nos observantiæ, & debitæ erga eandem Sanctam Sedem reverentiæ, obedientiæque documentis insignes Nobis inscriptas, Nobisque a memorato Arsenio Archiepiscopo redditas, ea, quæ Prædecessores nostri Romani Pontifices, Nosque ipsi alias profecti fuimus, Pontificia benignitate & Apostolica caritate excepimus. Quemadmodum autem Nobis permolestum accidit nuntium, viam nimirum universæ carnis ingressum, & uti in justo remuneratore supremo Pastorem Principe JESU CHRISTO sperare decet, ad æterna beatae stationis in Cælis tabernacula receptum fuisse cl. mem. Simonem, dum in humanis ageret, Patriarcham Antiochenum multis nominibus commendatum; ita ingenti lætitia in Domino exultavimus, quod Tu, Venerabilis Frater, in ipsius locum & Patriarchalem Sedem per unanimum Venerabilium Fratrum Antistitum suffragantium concordiam electus, susceptusque fueris. Nobis sane compertum, exploratumque erat, Fratritatem Tuam Sacerdotalibus, Pastoralibusque virtutibus insignitam, in excelsa Christi Vineâ Tibi commissa laudabiliter adlaborare; atque adeo Nobis pro certo pollicemur, Te, Venerabilis Frater, majori dignitate, auctoritate, & honore cumulatum, majori sollicitudine, vigilantia, operaque fore adnixurum, ut istam inclytam Maronitarum Nationem, de qua districta æterno Judici JESU CHRISTO rationem reddere debes, Apostolicæ huic Sanctæ Sedi semper addictissimam, & veluti solem inter offusissimas tot errorum tenebras, & caligines lucidius præfulgentem, magis magisque confirmes, illustres, adaugeas, & promoveas. Porro quod ad Electionem tuam a Nobis probandam, confirmandamque, Palliumque de Corpore Sancti Petri Apostolorum Principis sumtum Tibi mittendum, enixis precibus exposcis, Fratritati Tuæ persuasum esse cupimus, Nos, a gravissima diuturnaque infirmitate sensim per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam convalescentes, ubi Nobis integrum fuit, ne quidquam per Nos moraretur, e electo Secretum cum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Consistorium habuisse. In hoc itaque Consistorio Electionem tuam approbavimus, & Apostolica auctoritate nostra confirmavimus, Palliumque de more Tibi tradendum mandavimus, prout ex aliis nostris Apostolicis Literis plenius intelliges. Nec dubitamus, quin idem Arsenius Archiepiscopus Ablegatus tuus, a quo & Pallium accipies, de omnibus per Nos in hoc negotio actis gestisque Fratritatem Tuam fufius edoceat. Præterea Fratritatem Tuam, quam plurimi facimus, magnoque honore prosequimur, & Apostolica caritate in vinculo unitatis complectimur, vehementer rogamus, atque in Domino hortamur, ut nostram imbellicitatem in ferventioribus tuis apud Deum obsecrationibus commendatam habere fatagas. Cæterum, Venerabilis Frater, bono animo esto, prædica verbum, insta opportune, importune, argue, obsecra, increpa in omni patientia & doctrina, vigila, in omnibus labora, opus fac Evangelistæ, ministerium tuum imple, certa bonum certamen Fidei, apprehende vitam æternam cum corona justitiæ, quam repositam digne laborantibus in Cælo reddet Tibi quoque Dominus in illa die justus Judex. Nos interim ad prosperi successus, divini que præsidii auspiciis, & studiose nostræ ad Fratritati Tuæ, univèrsæque Maronitarum Nationi, cum opportuna sese dederit occasio, gratificandum voluntatis pignus, Apostolicam Benedictionem uberrima cum cælestium charismatum copia conjunctam, Tibi, Venerabilis Frater,

eidemque Maronitarum Nationi tuæ, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Aprilis MDCCLVII. Pontificatus Nostri Anno Decimo-septimo.

Cajetanus Amatus.

II.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Patriarchatus Antiocheni Nationis Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

NON possumus sane satis aptis verbis explicare, Venerabiles Fratres, & dolorem, quo affecti sumus ob interitum cl. mem. Simonis, dum viveret, Patriarchæ vestri Antiocheni meritis laudibus nominandi, & ingentem Pontificii cordis nostri lætitiâ inde conceptam, quod Fratritates Vestræ tanta cum animorum alacritate & consensione, tantaque cum celeritate & sollicitudine, ne quidquam detrimenti interea temporis viduata Pastore suo Patriarchalis Sedes Antiochena pateretur, legitime & canonicè eligere, & in Patriarcham vestrum constituere studueritis Venerabilem Fratrem Tobiam Petrum Cypri Archiepiscopum. Nos autem, statim atque factum de Electione hujusmodi nuntium ad Nos perlatum fuit per humanissimas & ipsius Tobie Petri electi, constitutique Patriarchæ, & Fratritatum Vestrarum, ac dilectorum filiorum Procerum Maronitarum literas, Supremo Pastorem Principi JESU CHRISTO, cujus vices in terris plane immerentes gerimus, immortales agere gratias non omisimus. Nulla igitur gravissimæ, diuturnæque infirmitatis nostræ ratione habita, lecto etiam decumbentes, Secretum cum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Consistorium habere voluimus, ut quamcitissime peragerentur de more omnia, quæ ad Electionem hujusmodi Apostolica auctoritate approbandam, confirmandamque, & ad Pallium de Corpore S. Petri Apostolorum Principis sumtum laudato Tobie Petro Patriarchæ vestro mittendum, tradendumque, semper servata fuere. Quamobrem Vos, Venerabiles Fratres, de hisce per Nos actis certiores facientes, Vobiscum ex animo gratulamur, atque in simul honorum omnium largitorem Deum, qui dat affluenter omne donum optimum, & ad æternam animarum salutem semper profuturum, supplices exoramus, ut Fratritates Vestras nova virtute induat ex alto, quo de virtute in virtutem crescatis in Templo Sancto Dei, & magis magisque fatagatis vigilare, custodire, ac per viam mandatorum Dei ducere populos pastoralis curæ vestræ commissos. Hinc profecto factum fore in Domino confidimus, ut consentanea vitutibus laboribusque vestris merces tribuatur a justo remuneratore Deo. Interea hujus voti nostri auspiciis, & Pontificæ nostræ erga Fratritates Vestras benevolentie testem esse cupimus Apostolicam Benedictionem, in populos quoque vestræ curæ creditos redundaturam, quam Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Aprilis MDCCLVII. Pontificatus Nostri Anno Decimo-septimo.

Cajetanus Amatus.

I I I.

Dilectis Filiis Proceribus Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUAM præclaram de vestra omnique inclita Maronitarum Nationis Catholica sinceraque Fide, & constanti Apostolica huic Sanctæ Sedi adhesionem opinionem Prædecessores nostri Romani Pontifices, Nosque ipsi semper habuimus, magis magisque confirmaverunt humanissimæ vestræ literæ, quas una simul cum literis Venerabilium Fratrum tum Tobie Petri Archiepiscopi Cyprî in Patriarcham Antiochenum vestrum electi, tum cæterorum Nationis vestræ Antislitum conjunctas ad Nos attulit Venerabilis item Frater Arsenius Archiepiscopus Heliopolis. Per ipsas sane literas vestras explicare studuistis, & filialem vestram erga Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantiam, reverentiamque, & Electionem de eodem Tobia Petro in Patriarcham unanimi memoratorum Antislitum consensu, Vobisque plaudentibus factam. Nos autem Vobis omniumque studiis benigne annuentes, nihil omisimus, quod ad hujusmodi negotium Apostolica auctoritate nostra peragendum, conciliandumque requirebatur. Quamobrem hoc unum superest, ut Vobis, Dilecti Filii, quos paterna Pontificiaque caritate complectimur, ab Omnipotenti Deo bonorum largitore uberrimam cælestium charismatum copiam apprecemur; atque vestram pietatem, religionemque meritis laudibus celebremus. Interim, Dilecti Filii, Vobis Apostolicam Benedictionem, perenne nostræ erga Vos præcipuæ benevolentia, dilectionisque testimonium, peramanter imperitur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXX. Aprilis MDCCLVII, Pontificatus Nostri Anno Decimo-septimo.

Cajetanus Amatus.

LXXIV.

Confirmatio Concordiæ inter Archiepiscopum Moguntinum, S. R. I. Electorem, & Episcopum, atque Abbatem Fuldensem inita, super jure Metropolitico Ecclesiæ Moguntinæ in Episcopatum, atque Ecclesiæ Fuldensis; nec non super aliis utriusque Ecclesiæ controversiis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium pro tuenda quiete, & tranquillitate inter Personas Pastoralis dignitate insignitas.

AD sacram Petri Sedem in plenitudine potestatis, divina dispositione evecti, ad ea potissimum, quæ pro personarum quarumlibet, præsertim Pastoralis dignitate præditarum, quiete, & tranquillitate observari debere dignoscuntur, libenter intendimus, ac iis, quæ vicissim providè per concordia ministerium ordinata fuisse comperimus, ut illa firma persistant, Apostolici muniminis robur adjicimus, prout conspicimus in Domino salubriter expedire. Exhibita siquidem Nobis nuper pro parte Venerabilium Fratrum nostrorum Joannis Friderici Caroli moderni Archiepiscopi Moguntin., ac S. R. I. Electoris, necnon

Adalberti moderni Episcopi, & Abbatis Fulden., ac ejusdem S. R. I. Principis, petitio continebat, quod cum inter dictum Joannem Fridericum Carolum Archiepiscopum, & Electorem, ac Decanum, & Capitulum Metropolitanæ Ecclesiæ Moguntin. ex una, ac prædictum Adalbertum Episcopum, & Abbatem, ac Decanum, & Capitulum Ecclesiæ Episcopalis, & Abbatialis Fulden. ex altera partibus, ad removendas omnes controversias, & ad omnium disensionum semina penitus tollenda quadam concordia inita fuerit, cujus tenor est qui sequitur.

§. 2. Nos Joannes Fridericus Carolus Dei gratiâ S. Sedis Moguntinæ Archiepiscopus, Sacri Romani Imperii per Germaniam Archicancellarius, & Princeps Elector: Et Nos Adalbertus electus Episcopus, & Abbas Fuldenfis, Sacri Romani Imperii Princeps, Augustissima Romanorum Imperatricis Archicancellarius per Germaniam, & Galliam, Primas &c. notum facimus, & profiteamur &c. Dudum inter Archiepiscopatum, & Electoratam Moguntinum, ac principalem Abbatiam Fuldensem, optata per Divinam gratiam concordia, novisque frequenter ab Archiepiscopis Electoribus eidem Abbatia impensis favoribus aucta viguit amicitia, ita quidem, ut cum circa annum 1532. cogitatum esset de erigendo Episcopatu Fuldensi, Archiepiscopus Elector Moguntinus tum temporis existens, ejusque Capitulum Metropolitanum erectioni hujusmodi, & Fuldensis tunc Abbatis sibi exposito desiderio faciles se præberit, & dum res ad exitum non perduceretur, ut Abbates Fuldenfes Jura Moguntina porro libenter agnovissent, Archiepiscopi verò Moguntini eidem Abbatibus sæculo præcedente Ecclesiasticam in Fuldensi Ditione Jurisdictionem reliquerint, eaque super re per Commissarios Moguntinos solemnem Anno 1662. concordiam inter Moguntinam Metropolitanam, Cathedralam Herbipolensem, & Abbatialem Fuldensem Ecclesias conciliarint, tenoris, qui sequitur:

§. 3. » Nos Dei gratiâ Joannes Philippus » Sedis Moguntinæ Archiepiscopus, Sacri Romani Imperii per Germaniam Archicancellarius, & Princeps Elector, quæ Episcopus » Herbipolensis, & Franciæ Orientalis Dux » &c.: Et Nos Joachimus Abbas Fuldenfis Sacri Romani Imperii Princeps, Romanorum » Imperatricis Archicancellarius per Germaniam, & Galliam, Primas &c. notum facimus, & pro Nobis, nostrisque Ecclesiis Herbipolensi, ac Fuldensi, earumque Successoribus » tenore presentium cunctis palam profiteamur: » postquam inde a pluribus annis inter honorabiles Prædecessores nostros, Nos &c. » creditas Nobis Ecclesias multifariæ differentia, & contentiones, & in specie quidem » ob præsentam a Nobis Episcopo Herbipolensi in diversa loca, & Parochias dictæ Fuldenfis » Ecclesiæ potestatem Ecclesiasticam, & Jurisdictionem Episcopalem, exorta sunt, ex quo schismata, & inordinationes in rebus tam » Ecclesiasticis, quam secularibus, in notabile utriusque Ecclesiæ, & boni publici detrimentum, non vanè suspicari potuimus, quod » tandem Nos Episcopus Herbipolensis, & Nos » Abbas Fuldenfis, suavis, & fidei interpositione, atque hortatu Eminentissimi Principis, ac Domini Joannis Philippi S. Sedis Moguntinæ Archiepiscopi, Sacri Romani Imperii per Germaniam Archicancellarii, & » Electoris, Episcopi Herbipolensis, & Franciæ » Orientalis Ducis, quæ Archiepiscopi, & Electoris Moguntini, Domini, & Amici nostri in primis dilecti, maximèque venerandi, ex studio vicinitatis, & affectu, præviâ inter nostros ad id demandatos utraq; ex parte, Consiliarios, & respectivè Legatos,

Tenor instrumenti Concordiæ.

Vetus transcriptio stipulata an. 1662. inter Archiepiscopum Moguntinum, eundemque etiam Episcopum Herbipolensem, atque Abbatem Monasterii Fuldenfis, interque hæc reperitur.

tractatione, præ primis autem cum præfci-
tu, & consensu Reverendorum nostrorum Epi-
scopi Herbipolensis dilectorum devotorum
Præpositi, Decani, & Capituli nostræ Ec-
clesiæ Cathedralis Herbipolensis, uti etiam
Reverendorum nobilium nostrorum Abbatis
Fuldensis dilectorum ac devotorum Decani
& Capituli Ecclesiæ Fuldensis, ad incre-
mentum, & conservationem bonæ vicinita-
tis, & mutæ consensionis, necnon in ma-
tura perdifficili, nostrosque ante oculos
obversantium temporum, ac circumstantiarum
contemplatione, atque hinc perfecta sum-
ma necessitate arctioris inter Nos conjun-
ctionis, & in nostræ præsertim Abbatis Ful-
densis Ecclesiæ bonum tendentis concordia
invenundæ, sequenti ratione per amicam tran-
sactionem inter Nos conventum fuerit, pro-
ut etiam hinc transigimus modo, quo se-
quitur.

§. 4. „ Et primò quidem, cum ratione
Episcopalis, & Ecclesiasticæ Jurisdictionis,
(quam Nobis Episcopo Herbipolensi, & Ve-
nerabilibus nostris Prædecessoribus in diversa
Fuldensis suæ dilectionis Ecclesiæ Loca, Cœ-
nobis, & Parochias competere hætenus præ-
tendimus) differentie essent obortæ, dum di-
lectio sua Fuldensis supra dictam Jurisdictionem
Episcopalem a tempore immemoriali exerci-
tam, & ad se traductam fuisse constantissi-
mè tueri voluit; ita convenit inter Nos, &
promissimus Nos Episcopus Herbipolensis, qua-
tenus Dilectionem suam Fuldensem, ejusque
Successores, & Ecclesiam, ratione Jurisdic-
tionis Ecclesiasticæ hucusque præten-
sus post hac impugnare velimus, sed eam-
dem pro nunc, & perpetuis temporibus in-
tegraliter relinquimus liberè, atque ultroneè
penes Dilectionem suam, ejusdem Successo-
res, & Ecclesiam Fuldensem; ut Ecclesia Ful-
densis sit, maneatque eatenus nullius Diœce-
sis, habeatque ejusdem Antistes in Clerum
& Populum Jurisdictionem Ordinariam pri-
vativè, qualis Prælati Episcopo inferioribus,
& de facto Rmo Fuldensi five de jure, five
ex consuetudine, competere; hancque Juris-
dictionem exerceat, ut hætenus exercita
est, tam in Civilibus, & Matrimonialibus
Laicorum, quam in Beneficialibus, & Crimi-
nalibus Clericorum, aliisque Ecclesiasticis
Causis quibuscumque, five per se, five per
Vicarium, (aut Commissarium suum) quos
constituere, & destituere, sicut & Clerum
in omnibus tam Curatis, quam non Curatis
Beneficiis instituire, & destituere, visitare,
Synodum convocare, & alia omnia face-
re, quæ ab hac Jurisdictione quasi Episcopa-
li dependent, ipsi semper integram sit, sine
ullo appellandi jure ad Nos Episcopum Her-
bipolensem, salvo tamen jure Metropolitan-
o, & remedio appellationis ad Metropolita-
num, juxta ordinem ab Ecclesia Catholica,
cunctisque Diœcesibus hujus Provinciæ Mo-
guntinæ laudabiliter receptum, & in viridi
observantia constitutum: salva item libertate
pro iis, quæ sunt Ordinis, quæque ex defectu
gradus, Rmo Fuldensi competere nequeunt,
non tantum Regulares, sed & Clericos sæ-
culares sui Principatus mittendi, five ad Me-
tropolitanum, five ad Nos Episcopum Herbi-
polensem, pro Ordinibus sacris suscipiendis:
salva item libertate quemcumque accersendi Ca-
tholicum Antistitem pro Sacramento Confirma-
tionis, consecrandis Ecclesiis, Altaribus &c.,
idque sine nostrâ, nostrorumque Successo-
rum, & Ecclesiæ interpellatione, contra-
dictione, & impedimento, quomodolibet hæc
nuncupari, aut excogitari queant. Nos ta-

men Abbas, & Princeps Fuldensis hinc
per expressum declaramus, quod Jurisdictione
quasi Episcopalis a Dilectionibus suis Domino
Archiepiscopo, & Electore Moguntino, uti
etiam a Domino Episcopo Herbipolensi, ut
præfertur, Nobis relicta, non diutius, quam
dum Ecclesiæ & Principatus noster Fuldensis,
juxta fundationem, in Catholicorum mani-
bus perfluerit, vigere, & in suo robore per-
manere debeat. Ubi verò per vim majorem,
vel aliam quamcumque viam (quod, uti spera-
mus, avertet Dei clementia) in alienas, five
Catholicorum, five A Catholicorum manus de-
venerit, volumus, ac statuimus, ut tali casu
hæc transactio neque Archiepiscopo Mogunti-
no, neque Episcopo Herbipolensi ullatenus
cedat in præjudicium, nec illi hac teneantur,
sed Jus suum Episcopale plenariè tunc manu-
tenendi, atque exercendi liberam habeat po-
testatem. Quemadmodum etiam Nos Joannes
Philippus quæ Archiepiscopus Moguntinus, &
Nos Joannes Philippus quæ Episcopus Herbi-
polensis, hoc insperato casu, Nobis Jura nô-
stra, & Potestatem per expressum reservamus,
hancque cessionem eò usque dumtaxat exclusivè
valituras hinc declaramus.

§. 5. „ E contrario, ac pro secundo;
quoniam præsentis concordia finis unicus,
scopus, ac propositum est, ut nostrâ utrius-
que Archiepiscopi Moguntini, & Episcopi Her-
bipolensis amica, & vicinali cooperatione,
atque assistentia, nostrâ Abbatis Fuldensis Ec-
clesiæ eò melius adversus hostiles, ac violentos
impetus defendatur & protegatur: Hinc
nostrî Abbatis Fuldensis Successores pro tem-
pore existentes, vigore præsentium obligen-
tur, ut quamprimum aliquis a nobili Capitulo
per canonicam Electionem in locum Abbatis
& Principis fuerit susceptus, idipsum semper
Nobis Electori Moguntino, ut Mediatori, &
absque eo Provinciæ Moguntinæ Metropolita-
no, tum etiam Nobis Episcopo Herbipolensi,
per literas notificare, atque unâ confirmationem
supradictæ cessionis, necnon actualem, quate-
nus necessitas exegerit, apud ipsos manutenen-
tiam amicè teneantur postulare.

§. 6. „ Tertio: quo factò etiam Nos Ar-
chiepiscopus ac Princeps Elector Moguntinus,
& Nos Episcopus Herbipolensis, pro Nobis,
Successoribus, & Ecclesiis nostris spondemus
per presentes, ac pollicemur, quod ad con-
firmationem a Dilectione sua Fuldensi prædicto
modo petitam superioritatis Ecclesiasticæ, &
Jurisdictionis quasi Episcopalis, vigore hu-
jus Concordiæ eidem relicte, & quidem
absque ullis impensis, vel taxæ custodiam
pensione impertiendam, necnon ad præ-
standam reipsâ manutenentiam, casu evenien-
te, pariter obstricti & obligati esse debeamus
ac velimus.

§. 7. „ Quarto: ad evitandam verò in eju-
smodi petitione respectivè confirmationis, &
responsoria declaratione, omnem ambiguita-
tem, & dissensionem, conventum inter Nos
omnes, ac constitutum est, quatenus illæ se-
quentis tenoris esse, & constanter manere
debeant; ex parte videlicet nostrâ Abbatis
Fuldensis ad utramque suam Dilectionem Mo-
guntinam, & Herbipolensem (mutatis mutan-
dis) ut sequitur -- *Præviâ paratâ Officiorum
nostrorum oblatione. Dilectionem Vestram pro-
pense vicinitatis confidentia celare non debemus,
qualiter Nos post decessum (N.) Venerabilis
Prædecessoris nostri p. m. concordibus suffragiis,
& electione nobilis nostri Capituli hujatis, in
Abbatem, & Principem Fuldensem non ita pri-*

Nuper ele-
ctis Abbati-
bus injungi-
tur, ut de sua
electione
certiores fa-
ciant Archi-
episcopum
Moguntinū,
& Episcopū
Herbipolen-
sem.

Hi verò, ju-
risdictione,
& superiorita-
tem Eccle-
siasticam ei-
dem Abbati,
in vim hujus
concordiæ,
relicta, confir-
mare tene-
antur.

Tenor Epi-
scopi, qua
Abbas suam
electionem
Archiepisco-
po Mogunti-
no, & Epi-
scopo Herbi-
polensi nun-
ciat.

Plenissima
jurisdictio
Abbati Ful-
densi tribui-
tur in Cle-
rum, & Popu-
lum sibi
subjectum.

Salvo tamen
Metropolitani
jure Ec-
clesiæ Mogun-
tinæ, aliisque
nonnullis cõ-
ditionibus.

1757.

1757.

dem, & die quidem (N.) electi fuerimus, si-
musque in actuali, & tranquilla nostra Abba-
tie, & Principatus Fuldensis possessione consti-
tuti. Cum itaque probe recordemur, qualem
concordiam Venerabilis Prædecessor noster Ab-
bas (N.) anno (N.) die (N.) cum Dilectionis
Vestra Domino Prædecessore tanquam Mediatore,
uti etiam cum sua Dilectione Herbipolensi cele-
braverit, conventumque inter ipsos præter alia
fuerit, ut quisvis Princeps, & Abbas Fulden-
sis, mox ab electione, confirmationem Juris-
dictionis Ecclesiasticae ea in concordia nostra Ec-
clesia relicta, tum etiam manutentionem, neces-
sitate flagitante, per literas petere, & vicissim
Dilectio Vestra eam Nobis pariter per literas re-
sponsorias sine recusatione impertiri, & respecti-
vè asservationem præstare teneatur, ac velit;
Eapropter Dilectionem Vestram officiosè requiri-
mus, ut ad has nostras memoratas supra Concor-
diæ conformes peritorias literas, eatenus se erga
Nos declarare dignetur, quatenus in præacta
Concordia continetur, & paciscentium congruit
intentioni. Qui ad officia Dilectionis vestra
omni tempore prompti permanemus.

prout etiam præter nunc adducta hujus tran-
sactionis puncta, omnes & singulos olim for-
tasse habitos tractatus, & conventiones præ-
sentium tenore penitus abolentis, itaque per
expressum perpetuò renuntiantes universim ab-
rogamus, & cassamus. In cujus rei fidem,
ac perenne robur Nos sæpè memoratus Joannes
Philippus quæ Archiepiscopus Moguntinus,
& Mediator &c. tum etiam Nos Joannes Phi-
lippus quæ Episcopus Herbipolensis, & Fran-
ciæ Orientalis Dux &c. & Nos Joachimus Ab-
bas Fuldenfis &c. hanc Concordiam manu pro-
pria subscripsimus.

Et Nos Joannes ab Hoppenheim con-
dictus de Saal, Decanus, & universum Cap-
itulum Ecclesiæ Metropolitanæ Moguntinæ,
necon Nos Joannes Hartmannus de Rosen-
bach, Decanus, & Capitulum universum
Ecclesiæ Cathedralis Herbipolensis, & Nos
Matthias Benedictus de Rindorff Decanus,
& Capitulum universum Ecclesiæ Fuldenfis;
profitemur, & notum facimus per presentes
literas, pro Nobis, & Successoribus nostris,
hanc Concordiam Nobis scientibus, & consen-
tientibus initam, atque erectam fuisse, quem-
admodum in eam vigore presentium consen-
timus fideliter, fraude ac dolo remotis. In
cujus rei testimonium Eminentissimi, & Reve-
rendissimorum Dominorum nostrorum Electo-
ris, & Principum sigillis, etiam conserta Ca-
pitulorum nostrorum sigilla his Literis apposui-
mus. Actum die 23. Martii Anno 1662.

J. Philippus A. M. E. H. manu propria.
Joachimus Abbas manu propria.

(L.S.) (L.S.) (L.S.) (L.S.) (L.S.)

Archiep. Mog. Abbat. Cap. Metrop. Cap. Cath. Cap.
& Ep. Herbip. Fulden. Mog. Herbip. Fuld.

§. 8. Quinto: Ad responsorias verò tam
a Nobis Archiepiscopo, & Electore Mogun-
tino, quam a Nobis Episcopo Herbipolensi,
& Franciæ Orientalis Duce, ad Dilectionem
suam Fuldensem dandas, quod attinet, erunt
hæc (mutatis mutandis) vicissim tenoris sequen-
tis -- Prævia &c. Reddite Nobis fuerunt Di-
lectionis Vestrae perhumane literæ de die (N.) ex
quibus perlegimus, eandem unanimi Nobilibus Ca-
pituli sui consensu in Abbatem, & Principem
Fuldensem fuisse electam, esseque in actuali, &
pacifica possessione constitutam: & quæ præ-
terea in vim Concordiæ anno (N.) erectæ Ipsa
Nobis revocare in memoriam voluit. Quem-
admodum igitur Dilectioni Vestrae ad obtentam
istam Principalem Dignitatem, & Fuldenfis Ec-
clesiæ Administrationem, omnem a Deo benedi-
ctionem, gratiam, opemque apprecamur; ita
quoque ex præscripto memoratæ Concordiæ non so-
lam relictam tum temporis Dilectionis Vestrae
Prædecessori p. m., ejusque Successoribus, & Ec-
clesiæ, Jurisdictionem Ecclesiasticam, in præ-
sens plenarie denuo confirmamus, & ratificamus,
verum etiam promptos Nos paratosque declara-
mus, ubi Dilectionem Vestram, ejusdem Succes-
sorum, & Ecclesiam, præter omnem spem & opi-
nionem, a quocumque demum, spectatim verò a
Catholicis, vel A catholicis vicinis, aut exteris,
in memoratæ Jurisdictione Ecclesiastica, aliusve
Juribus suis infestari, aut turbari contingeret,
Nos eidem omnem vicinalem assistentiam, ope-
ram, ac manutentionem (prout eo casu a Dile-
ctione Vestra fuerimus requisiti, & reliqua tulerint
circumstantia) nullo non tempore præsturos.
Dum Nos Dilectioni Vestrae grata &c.

§. 10. Quæ quidem Concordia ab Archie-
piscopo Moguntino, quæ tali, necon final
quæ Episcopo Herbipolensi, ac Abbate Fuldenfi
subscripta, triumque Ecclesiarum Moguntinæ,
Herbipolensis, & Fuldenfis Capitali consensu,
& sigillis munita, plures per annos inviolata fe-
liciter subsistit; sed cum Apostolica careret con-
firmatione, & Herbipolensi Ecclesiæ Cathedra-
li minus utilis videretur, eaque propter impugna-
ta pro parte Episcopi Herbipolensis, per judi-
cata Sacre Rotæ rescinderetur, acrior Herbipo-
lensem inter & Fuldensem Ecclesias coram Sacre
Rotæ Tribunali lis exorta fuit, donec tan-
dem ad novas easdem inter Ecclesias Concordiæ
leges anno videlicet 1722, ac novissimè anno 1751,
deventum est; quam postremam quidem Concor-
diam Hammelburgi initam Sanctissimus Dominus
Noster BENEDICTUS XIV. Pontifex Maximus
dignatus est confirmare. Archiepiscopi interea
Moguntini, rogatu Placidi Abbatis Fuldenfis
in Concordia anni 1662. persistentes, nec litem
Herbipolensis Ecclesiæ quantumvis implorati suam
facientes, Abbatiam novis favoribus prosequi
non dubitarunt, atque tum maximè, cum pro
obeundis in Fuldenfi Ditione Pontificalibus, Epi-
scopus in Partibus ab Apostolica Sede indulgere-
tur, cui concessionem non tantum minime sunt re-
luctati, verum etiam ut Consecrationis munus in
ipsa reciperet Electorali Urbe Moguntina, fece-
runt facultatem; cum verò anno 1752. de eri-
gendo Episcopatu Fuldenfi ageretur, re cum Ec-
clesiæ Metropolitana Moguntina haud communi-
cata, ac ipsa erectio Episcopatus a SSmo Domino
Nostro BENEDICTO XIV. Pont. Max. Bulla de-
super 5. Octobris 1752. edita perferretur; tunc
verò temporis existens Abbas, & Princeps Ful-
denfis Episcopatum istum Fuldensem neo-erectum

Sequitur ra-
nor recentis
Concordiæ.

Plures lites
super con-
cordia anni 1662
inter Episcopum
Herbipolensem &
Abbatem Ful-
densem excita-
tae per alia
concordiam
inter eosdem
initam anno
1751. ledatæ
sunt.

Vide supra
pag. 18. Conf.
II. In hac
Editione
Tom. XIX.
p. 9 & seq.
Archiepiscopi
Moguntini
persiste-
runt in con-
cordia anni
1662.

Vide supra
pag. 28. Conf.
IV. In hac
Editione
Tom. XIX.
p. 15. & seq.

Exemplar
responsionis
ab his Ab-
bati reddent-
dæ.

Integra
utrinque sp. 6.
detur Tran-
sactionis ob-
servantis.

§. 9. Secundum hæc omnia, asserendo
promittimus ac spondemus Nos Joannes Phi-
lippus quæ Archiepiscopus Moguntinus, &
Mediator, & Nos quoque Joannes Philippus
quæ Episcopus Herbipolensis, Franciæ Ori-
entalis Dux, ac Nos Joachimus Abbas Ful-
denfis &c. respectivè Elector, & Princeps,
pro Nobis, nostris in Metropolitana Mogunti-
na, Herbipolensi, ac Fuldenfi Ecclesiis Succes-
soribus, interpositis nostris Electorali, &
Principalibus Dignitatibus, fide & fidelitate,
quod contenta in hac Concordia puncta om-
nia & singula firmiter inviolata servare, ne-
que iis unquam contraire, vel ut contraea-
tur, permittere velimus, sive per Nos, sive
per nostros, quacumque ratione, aut via,
ac quocumque id demum fiat nomine, aut
excogitare in contrarium mens humana valeat;

exemp-

Post erectionem Abbatie Fuldensis in Episcopatum, lis exorta super jure Metropolitanico Archiepiscopi Moguntini.

Ejus tamen favore a Pontifice definita.

exemptum, nullique Metropolitanano, sed soli S. R. Sedi subiectum crederet; ea super re ex parte Metropolitanæ Ecclesiæ Moguntinæ conquestum fuit, & in litis decursu, supradicta Concordia de anno 1662. Moguntinam inter, & Fuldensem Ecclesias inita, ab Abbate Fuldensi asserta fuit insubstans. Demum verò decima Augusti anno 1755. a Sanctissimo Domino BENEDICTO XIV. Pontifice Maximo rematurè discussa, ac adhibitis in consilium omnibus Sacræ Rotæ Auditoribus, habitoque illorum in scriptis unanimi suffragio, definitum fuit, consistere de jure Metropolitanico Moguntino in totum Territorium Fuldense, edito subinde desuper Apostolico Brevi dato 15. Septembris 1756. tenoris sequentis.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Litteræ Apostolicæ in forma Brevis desuper expeditæ.

§. II. **S** Aluberrimum Apostolica providentia, benignitatisque institutum a Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus sapientissimè initum, servatumque, ut iis quidem, quibus potuissent titulis & honoribus insignes Ecclesias magis maxisque ad Numinis Divini cultum, & Christianissimum utilitatem adaugerent, sed pari nihilominus circumspectione, ac diligentia Hierarchicum Ecclesiæ Catholicæ ordinem, in hisce ipsis honorum largitionibus inviolatum, atque intactum, Decretis, ac rescriptis suis custodirent: a suscepti Pontificatus Nostri exoratio ita, quoad Nobis integrum fuit, tenere, & sequi studuimus, ut nullas hac in re Apostolica nostra vigilantia partes ubique Gentium desiderari passi fuerimus. Quamobrem cum insignis, & antiquissima Abbatia Fuldensis, quæ intra fines Provincia Moguntinæ sita esse non ambigitur, multis nominibus clara, maxime verò propter privilegia, quibus per Romanos Pontifices, atque ipsos etiam sæculares Principes locupletata fuit, in Germania plurimi feret, magnoque in honore haberetur, non immeritò Nos, ad majus Catholica Fidei præsidium, atque ornamentum, Abbatiam ipsam in Episcopatum creximus, ejusque Abbatem pro tempore existentem in Episcopum, & Abbatem insimul constituimus; quemadmodum ex aliis nostris sub plumbò expeditis literis, quarum tenorem, quatenus opus sit, hisce presentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur. Cum verò post Episcopatus hujusmodi erectionem, atque Episcopi ordinationem, quadam eruptis controversia super auctoritate, quæ Archiepiscopo Moguntino in dicta nova Episcopali Diocesi Metropolitanico Jure competere deberet; Ut ea quam citius, & absque ullo judiciali strepitu absolveretur, controversiam ipsam ad Nos avocavimus, reque tota per Nos ipsos diligenter consideratâ, itemque in Consilium adscitis peritissimis in Jure Canonico Viris nostræ Romane Rotæ Auditoribus, quemadmodum eximia Moguntinæ Sedis Dignitas non inter Germanos tantum, sed universo Christiano Orbi perspecta exposcere videbatur, latati admodum sumus, quod eorum suffragia tum oretenus, tum etiam scripto exposita, & in manibus nostris relicta, cum concepta jam prius in mente nostra sententia prorsus convenirent. Quapropter uniformi prædictorum Auditorum sensui inhaerentes, eâ ipsâ die, videlicet decima Augusti superioris anni 1755. decrevimus, ac declaravimus, prædictas nostras literas super erectione Abbatie Fuldensis in Episcopatum, atque alias præcedentes iidem nostras super approbatione, & confirmatione ejusdem concordie inter Episcopum Herbipolensem, & Abbatem Fuldensem peractæ, ita semper accipiendas esse, interpretandas, atque intelligendas, ut per eas nihil omnino detractum, aut imminutum censetur de auctoritate, & Jure Metropolitanico, quod in tota Provincia, atque adeo etiam in novo

Episcopatu Fuldensi, & universa ejus Diocesi, Moguntino Archiepiscopo competit, juxta præscriptum SS. Canonum, & S. Concilii Tridentini; salva tamen ex alia parte, atque illesa manente exemptione passivâ, atque immediatâ subjectione huic S. Sedi Apostolicæ, quibus hætenus juxta formam suorum Privilegiorum gavisi sunt, & gaudere debent Monachi omnes, & Monasterium Fuldense, cum sua Abbatiali Ecclesia, quæ nuper in Cathedrali erecta est, aliisque Ecclesiis, quæ secundum præsentem statum, eidem Monasterio pleno Jure incorporata, & subiecta reperiantur: Ita tamen ut Populus, & Clerus secularis ab ejusmodi Ecclesiis quomodolibet dependens, propter hoc a Jure Metropolitanico prædicto nequaquam exemptus censetur. Quo itaque firmius Decretum hoc nostrum subsistat, & servetur exactius, Decretum ipsum tenore præsentium Apostolicæ auctoritate confirmamus, atque inviolabili Apostolicæ firmitatis roborè communimus. Decernentes, idem Decretum, & præsentis nostras literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suisque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari debere; sicque & non aliter in præmissis per quoscunque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, & eorundem Cardinalium Congregationes, necnon Apostolicæ Sedis Nuntios, & quosvis alios quacumque præminentiam, & potestate fungentes, & functiones, judicari, & definituri debere: ac irritum, & inane, quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, vel Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, & quibuscumque aliis in contrarium præmissorum etiam a Nobis quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constituta munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis presentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 15. Septembris 1756. Pontificatus Nostri anno decimo septimo.

Cajetanus Amatus.

§. 12. Nos itaque Joannes Fridericus Carolus Archiepiscopus Moguntinus, & Princeps Elector &c., & Nos Adalbertus electus Episcopus, Abbas, & Princeps Fuldensis &c. ad reducendam inter utramque Ecclesiam Moguntinam, & Fuldensem pristinam concordiam, ac ad illam inviolabiliter, & in perpetuum stabilendam, & ad removendam omnia, quæ futuris perpetuis temporibus Catholicorum, & Vicinorum Principum incivilitatem, & quietem turbare possent, rematurè diuque deliberatâ, habitoque cum Capitulis Ecclesiarum nostrarum tractatu, deque eorum consilio, & consensu, in sequentes redactæ pacis, & concordie leges convenimus-- Nos Adalbertus electus Episcopus Abbas, & Princeps Fuldensis, præhabita jam tempore Sedis nuper vacantis in Capitulo nostro deliberatione, ac re etiam deinceps uberius perpensa, cognoscentes, non aliam futuræ cum Ecclesia Moguntina pacis, ac stabilendi novi Episcopatus Fuldensis basim esse posse, quam supradictam Concordiam anno 1662. inter utramque Ecclesiam feliciter initam, & usque ad recentes annos magno Fuldensis Abbatie bono observatam; Nos ab Eminentissimo & Celestissimo Principe Archiepiscopo Electore Moguntino Domino nostro cum primis Venerando, ejusque Capitulo Metropolitanano, ejusque Concordiæ continuationem decenter petivimus, & petimus

Primum recentioris transactionis caput, quo Episcopus Fuldensis plenam observantiam concordie anno 1662. promittit.

per presentes, eandemque futuris perpetuis temporibus illibatam servare, tam pro Nobis, quam nostris in Ecclesia Fuldensi Successoribus, promittimus, Nosque, Successoresque nostros ad literas in eadem concordia prescriptas, nihil immutato illorum tenore, nisi quoad Episcopi nomen, obligamus.

Mutatis tamen iis, quæ sunt de exercitio Pontificalium.

§. 13. Cum tempore concordie anni 1662. in Fuldensi nostro Territorio non extaret Episcopus cum exercitio Pontificalium, sed Ordinandi, juxta Concordie leges, mittendi essent, sive ad Metropolitanum, sive ad Episcopum Heribipolensem, hæc & reliqua ibi de Pontificalium exercitio dicta, ipsa novi Episcopatus Fuldensis erectione mutata intelligantur.

Jus quoque Metropolitanum Archiepiscopi Moguntini in universam Diocesim suam agnoscit, & Brevi Apostolico obedientiam se præstiturum pollicetur.

§. 14. Cum ab omni retro tempore Prædecessores nostri Abbates, & Capitulum Fuldense, Archiepiscopos Moguntinos, usque ad nuperæ litis exordium, agnoverint totius Territorii Fuldensis Metropolitanos, Nos quoque Dilectionem suam modernum Eminentissimum Dominum Archiepiscopum & Electorem Moguntinum; ejusque in perpetuum Successores, tanquam Metropolitanos nostros, & universæ Diocesis nostræ Fuldensis cis & trans annem Fuldam, agnoscimus, ac pro Nobis, & Successoribus nostris promittimus Nos supremæ Apostolicæ Definitioni supradictæ, & Brevi Apostolico desuper edito die 15. Septembris anno 1756. supra de verbo ad verbum inserto, plenariam debitam partitionem præstare velle, sicque totum, & integrum Episcopatum nostrum Fuldensem (salvâ tamen, atque illasâ manente exemptione passivâ, atque immediatâ subjectione S. Sedi Apostolicæ quoad Personas in eodem Brevis expressas) Metropolitanæ Moguntinæ Ecclesiæ subiectum, & suffraganeum esse, & manere debere profitemur.

Proferretur se curaturum ne Appellationibus ad Metropolitanam a quopiam impediatur.

§. 15. Et cum contra bonam fidem, & amicitie leges ageretur, si nostri Fuldenses subditi a quopiam quomodolibet absterrentur ab appellationibus ad Metropolitanum Moguntinum Judicium, juxta ordinem ab Ecclesia Catholica prescriptum, interponendis, cavere studebimus omnino, ne ab Ecclesiasticis, vel Sæcularibus nostræ Ditionis Magistratibus, vel Particularibus etiam Personis, impediatur iidem Fuldenses nostri subditi ab appellationibus in omnibus Causis ad Vicariatum Generalem Episcopatus nostri devolutis, ad Metropolitanum Moguntinum interponendis, vel prosequendis; quem in finem etiam hanc nostram concordiam, Apostolicâ confirmatione secuta, Vicariatui nostro Generali, Parochisque notam faciemus. Cumque sic omnis discordie fomes sublatus sit, Nobis promittimus, fore, ut sua moderni Eminentissimi Domini Archiepiscopi Electoris Moguntini Dilectio Abbatiam nostram in Episcopatum legitimè erectam, Nosque, & Successores nostros legitimos Episcopos Fuldenses tam cis, quam trans annem Fuldam agnoscat, & ut in S. R. Imperio, ejusque Comitibus, & Tribunalibus, ac ubicumque opus fuerit, Nobis & Successoribus nostris prædicatum, ac titulus Episcopi tribuatur, officia sua impendat.

Archiepiscopus Moguntinus quoque suam fidem obligat pro observanda Concordia anni 1662.

§. 16. Et Nos Joannes Fridericus Carolus Archiepiscopus, S. R. I. per Germaniam Archicancellarius, & Princeps Elector &c. Prædecessorum nostrorum, præsertim Joannis Philippi Archiepiscopi Electoris Moguntini exempla secuti, de consilio, & consensu Metropolitanam nostri Capituli, ob salutares fines supra expressos Concordiam prædictam de anno 1662. superius insertam hisce renovatam volumus, ac renovamus, declarantes pro Nobis & Successoribus nostris, eandem Concordiam perpetuis temporibus valere, & quæ ibi

dem in favorem Abbatie Fuldensis disposita sunt, observari inviolabiliter debere. Nosque, & Successores nostros prædictos ad Epistolam cujuscumque neo eligendi Fuldensis Principis, eâ, quæ in Concordia præscriptur, formulâ responsuros esse, ac promissam in his opem, assistentiam, ac manutentionem præstituros.

§. 17. Sicuti nihil novi unquam petere, vel Fuldensis Abbatie Juribus, & privilegiis quidquam detrudere volumus, ita non tantum exemptionem passivam Fuldensem in supradicto Apostolico Brevis præsertatam & stabilitam spontè agnoscimus, sed etiam ne contra illam quidquam a quocumque tentetur, invigilabimus.

§. 18. Similiter Antecessorum nostrorum Archiepiscoporum benevola erga Fuldensem Abbatiam vestigia, & faventem Episcopatus Fuldensis erectioni intentionem secuti, eandem Episcopatus Fuldensis erectionem a SSmo Domino Nostro BENEDICTO XIV. Pontifice Maximo factam, hisce probamus & laudamus, atque Dilectionem suam modernum Reverendissimum Dominum Abbatem, & Principem Fuldensem, legitimum totius Diocesis Fuldensis cis & trans annem Fuldam Episcopum, nostræ tamen Ecclesiæ Metropolitanæ Moguntinæ suffraganeum agnoscimus, & ut ubique in Sacro Romano Imperio agnoscat, officio nostris non deerimus.

§. 19. Hanc nostram Concordiam Nos Joannes Fridericus Carolus Archiepiscopus Moguntinus, & Princeps Elector, & Nos Adalbertus electus Episcopus, Abbas, & Princeps Fuldensis, ut eo magis roboretur, & perpetuis temporibus inviolata perduret, Sanctæ Sedi Apostolicæ, prout Præfules, & Principes eidem verè devotos decet, submittemus, ejusque Apostolicam Confirmationem per nostros ibidem Ministros, ante confirmationem modernæ novæ Electionis Fuldensis, unâ rogabimus. Ante obtentam verò eandem Apostolicam confirmationem hujus Concordie, & omnium in illa contentorum, eadem hæc Concordia in nullius partis præjudicium poterit allegari, sed utriusque Ecclesiæ Jura, salva, & integra manere debent.

§. 20. Atque hæc nostra Concordia maturâ deliberatione feliciter inita, sicque a S. Sede confirmata, perpetua basis mutue inter Ecclesiam Metropolitanam Moguntinam, & Cathedrallem, & Abbatialem Fuldensem amicitie existet, neque contra illam exceptiones ullæ cujuscumque nominis, aut Pontificum, Cæsarumque Constitutiones, Bullæ, Literæ, vel Privilegia, nomine tenus verò Bulla SSni Domini Nostri BENEDICTI XIV. Pontificis Maximi super confirmatione Concordie Hammelburgenfis inter Heribipolensem & Fuldensem Ecclesias initæ, vel subsecuta Episcopatus Fuldensis erectio, & desuper edita Apostolica Constitutio, aut aliud quodcumque poterit allegari; prout altè fatus Sanctissimus Dominus Noster in Brevis Apostolico supra inserto jam disertè declaravit, hæc omnia Juribus Moguntinis nihil derogare. In cujus rei majorem fidem Nos Joannes Fridericus Carolus Archiepiscopus Moguntinus, & Princeps Elector, & Nos Adalbertus electus Episcopus, Abbas, & Princeps Fuldensis has Concordie paginas signavimus, & nostris iustissimus communiri sigillis, Moguntinæ die duodecima Februarii, Fuldæ die 18. Februarii anno 1757.

J. Fridericus Carolus Archiepiscopus, & Elector. Adalbertus Electus Episcopus, Abbas & Princeps Fuld.

(L. S.)

(L. S.)

Admittit exemptionem passivam Abbatie Fuldensis in Apostolico Brevis præsertatam.

Ejusdem erectionem in Episcopatum, & Abbates in Episcopos se agnoscere profectur.

Cavetur, ut ab utraque parte Apostolicum Beneficium impetretur pro hujus Concordie confirmatione.

Utraque pars hanc Concordiam sanctissime se observatam promittit & recipit.

1757.
Accedit
Concordiæ
consensus
utriusque Ca-
pituli Mo-
guntini &
Fuldensis.

Nos similiter Joannes Franciscus Antonius ab Hohnneck Decanus, totumque Capitulum Metropolitanum Moguntinum, necnon Nos Carolus de Fechenbach, Decanus, & totum Capitulum Ecclesiæ Cathedralis, & Abbatialis Fuldenis, pro Nobis, nostrisque utriusque Successoribus, profitemur Concordiam hanc suprascriptam, cum scitu, consilio, & consensu nostro in omnibus, & per omnia fuisse initam, prout eidem omni meliori modo consentimus, eademque omnia probamus & laudamus. In quorum fidem Eminentissimi & Reverendissimorum DD. Nostrorum Electoris, & Principum sigillis, etiam consueta Capitulorum nostrorum Metropolitanorum Moguntini, & Cathedralis, ac Abbatialis Fulden. sigilla his literis apposimus. Moguntiae 15. Febr. Fuldæ 18. Febr. anno 1757.

(L. S.)

(L. S.)

Quod copia præcedens vero suo originali, præhabita diligenti & accuratâ collatione in omnibus de verbo ad verbum consona & conformis sit, vigore appositi Sigilli Electoralis Moguntini corroboratur. Moguntiae die 16. Februarii 1757.

In fidem

(L. S.)

P. Mattheus Maria
Regin. Electoralis Moguntini
Secretarius & Expeditor.

§. 21. Joannes Fridericus Carolus Archiepiscopus, & Elector, ac Adalbertus Episcopus, & Abbas præfati, Concordiam hujusmodi pro debito erga Sedem Apostolicam obsequio, & reverentia, in omnibus ejus judicio, & auctoritati subiectam esse voluerunt; quapropter Nobis supplicari fecerunt, ut Concordiam prædictam Apostolica auctoritate approbare, & confirmare de benignitate Apostolica dignemur; hujusmodi autem precibus Nos inclinati, hujusmodi negotium confirmationis ad Congregationem Particularem super rebus Consistorialibus præpositam expendendam remittere dignati sumus, ac eadem Congregatio præfate Concordiæ Instrumento diligenter inspecto, omnibusque in ea contentis accuratè perpensis, sub die 22. Mensis Martii proximè præteriti, censuit Concordiam prædictam esse confirmandam, adjectis tamen nonnullis clausulis, quibus Nobis placuit, alias quoque clausulas etiam adjungere, prout ex Decreto ejusdem Congregationis latius apparet: cujus quidem dictæ Congregationis Decreti tenor est, qui sequitur:

Moguntin. & Fulden. Confirmationis Concordiæ.

§. 22. Cum inter Eminentissimum, & Reverendissimum Dominum Joannem Fridericum Archiepiscopum, & Electorem, ac RR. Decanum, & Capitulum Metropolitanæ Ecclesiæ Moguntinæ ex una, & R. P. Adalbertum electum Episcopum, & Abbatem, ac RR. Decanum, & Capitulum Ecclesiæ Episcopalis, & Abbatialis Fulden. ex altera partibus, ad removendas omnes controversias, & ad omnium dissensionum, ac simultatum semina penitus tollenda, Concordia inita, & mense Februario proximè præterito propriis subscriptionibus munita fuerit, quam pro debito erga Apostolicam Sedem obsequio, ac reverentia, in omnibus ejus judicio, & auctoritati subiecta esse voluerunt; ideo tam prædicti Archie-

episcopus Moguntin., quam Episcopus, & Abbas Fuldenis, Literis ad Sanctissimum Dominum nostrum datis, humiliter supplicarunt, ut eam Apostolica auctoritate approbare, & confirmare dignaretur. Hujusmodi autem precibus per Sanctitatem suam ad Congregationem Consistorialem Particularem remissis, eadem Congregatio, Concordiæ Instrumento diligenter inspecto, omnibusque in ea contentis accuratè expensis, censuit, Concordiam esse confirmandam; Ita tamen ut nullum unquam inde præjudicium illatum intelligatur alteri Concordiæ initæ inter Episcopum Herbipolensem, & Abbatem nunc Episcopum Fuldensem, & a Sede Apostolica confirmatæ per Apostolicas Literas sub plumbo Kal. Octobris 1752. tum etiam erectioni Episcopatus Fulden., ejusque jurisdictioni Ordinariæ, per similes Literas tertio nonas Octobris anno 1752. necnon Juri Metropolitico Archiepiscopi Moguntini per alias Literas in forma Brevis die 15. Septembris 1756. expeditas; factaque per me infra scriptum Secretarium relatione; Sanctitas Sua dictæ Congregationis sententiam benignè approbavit, decrevitque, ut omnia in iisdem Apostolicis Literis suis contenta, quatenus opus sit, de novo data, indulta, concessa, approbata, & confirmata censeantur. Datum Romæ die 22. Martii 1757.

Loco + Sigilli.

J. Cardinalis Millo.

N. Antonellus Sac. Congregationis
Consistorialis Secretarius.

§. 23. Cum autem, sicut eadem petito sub-
jungebat, ea, quæ ab Apostolica Sede approban-
tur, & confirmantur, firmiter subsistant, & ab
omnibus exactius observentur; proindeque Joannes
Fridericus Carolus Archiepiscopus, & Elec-
tor, ac Adalbertus Episcopus, & Abbas præ-
dicti, plurimum cupiant Concordiam prædictam,
cum dictis adjunctis clausulis in prædicto Decre-
to appositis, ac Decretum hujusmodi, per Nos
& Sedem Apostolicam, ut infra, approbari, &
confirmari: Quare pro parte tam dicti Joannis
Friderici Caroli Archiepiscopi & Electoris, quam
Adalberti Episcopi, & Abbatis prædicti, Nobis
fuit humiliter supplicatum, quatenus eorum, ac
Archiepiscopi, & Electoris Moguntin., necnon
Episcopi, & Abbatis Fulden. prædicti pro tem-
pore respectivè existentiam, quieti, & tranquil-
litate in præmissis opportunè providere, ipsosque
specialis gratiæ favore profèqui de benignitate
Apostolica dignemur. Nos igitur, qui quan-
tum cum Domino possumus, diuturnam pacem,
mutuamque amicitiam inter Ecclesiasticas Per-
sonas, præsertim Pontificali dignitate insignitas,
non tantum promovere, sed & itabilire sinceris
desideramus affectibus, Joanni Friderico Carolo
Archiepiscopo, & Electori, ac Adalberto Epif-
cupo, & Abbati prædictis, specialem gratiam
facere volentes, eorumque singulares personas,
a quibusvis suspensionis, & interdicti, aliisque
Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a ju-
re, vel ab homine, quavis occasione, vel causa
latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad
effectum præsentium tantum consequendum, harum
serie absolventes, & absolutos fore censentes,
hujusmodi supplicationibus inclinati, Concordiam
hujusmodi, cum prædictis clausulis in eodem De-
creto expressis, necnon Decretum hujusmodi,
Apostolica auctoritate, earundem tenore præsen-
tiam, perpetuè approbamus, & confirmamus,
illisque perpetuæ, & inviolabilis Apostolicæ fir-
mitatis robur, vim, & efficaciam adjicimus, ac
Concordiam hujusmodi cum prædictis clausulis
in eodem decreto expressis, necnon Decretum
prædictum, ab ipsis modernis, & pro tempore

Congregatio
eandem censuit
Concordiam
esse confirman-
dam, nonnullis
adjunctis
clausulis.

eifms

Juxta Con-
gregationis
Decretum
Concordia
confirmatur
Apostolica
auctoritate.

Pontifex an-
te confirma-
tionem Con-
cordiæ, ejus
cognitionem
remisit Con-
gregationi
particulari
super rebus
Consistoriali-
bus.

Ejusdem
Congrega-
tionis decre-
tum.

existentibus Archiepiscopo & Electore Moguntin., ac Episcopo & Abbate Fulden., ac ab aliis, ad quos spectat & pertinet, ac spectare & pertinere poterit in futurum, perpetuo observari, nec illi ullo unquam tempore derogari posse, neque debere.

Decreta eum derogatione contrariis.

§. 24. Prasentes quoque Literas Apostolicas semper, & perpetuo validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, & sic ab omnibus ceteri; & ita per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-legatos, dictaeque Sedis Nuncios, judicari & definiti debere, & quidquid fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac dictarum Ecclesiarum Moguntin. & Fulden., etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, approbationis, confirmationis, roboris adjectionis, ac decreti, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Dat. 27. Maji 1757. Pontificat. XVII.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quinquagesimo septimo, duodecimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri anno decimo septimo.

J. S. Villa.

Loco † Plumbi.

LXXXV.

Missam celebrantes, aut Fidelium Confessiones excipientes, ad Presbyteratus Ordinem non promoti, quibus poenis ex sacrorum Canonum, & Apostolicarum Constitutionum praescripto subjiciantur; quae praxis haecenus in Judiciis adversus hujusmodi reos sit servata, & quomodo in posterum sit providendum.

Epistola Encyclica ad Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, Locorum Ordinarios.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, &c.

Pontificum Constitutiones de Celebrantibus no promotis, eorumque poenis.

QUAM grave horrendumque scelus admittat, quicumque Sacerdotali Ordine non initiatus, Sacrificium Missae celebrare praesumat, superfluum censemus multis verbis demonstrare; quum omnibus perspectae sint rationes, ob quas sacrilegum hujusmodi crimen merito detestandum, atque districto poenarum gladio vindicandum censetur. Satis itaque erit Apostolicas Praedecessorum nostrorum Constitutiones hic indicare, quibus severissime adversus memorati criminis reos poenae statuuntur; quae scilicet a fel. record. Paulo IV., Sixto V., Clemente VIII., & Urbano VIII. Romanis Pontificibus editae fuerunt; quarum sanctionibus decernitur, ut quicumque Sacerdotali charactero destitutus, compertus fuerit Missam celebrasse, Foro saeculari puniendus tradatur.

Addita hujusmodi sanctionibus firmitas contra excogitatas fraudes.

§. 2. Has omnes Constitutiones Nos ipsi memoravimus, & confirmavimus in nostra, quam usque ab anno Incarnationis Dominicae

MDCCLXIV. Pontif. Nostri IV., sub Dat. XII. Kal. Majas edidimus, cujus initium est: Sacerdos in aeternum, quaeque impressa est in Bullario Nostro Tom. 1. num. 97., ubi praeterea plures tolluntur exceptiones, & subterfugia, quae per Defensores reorum afferri solebant, ut eos eximerent a decreta poena traditionis brachio saeculari quantumvis legitimis probationibus plane constaret, eosdem, Sacerdotali ordinatione nunquam suscepta, Missam celebrasse.

§. 3. Quamvis autem Ecclesia praefatos celebrantes non promotos, justitia sic exigente, saeculari Foro tradendos decreverit, quum tamen eadem pia mater sit, & ut omnibus constet, lenitatis & misericordiae viscera gerat, nec unquam omisit, nec adhuc definit mansuetudinis suae argumenta praebere, tum in statuenda forma degradationis verbalis, quae realem degradationem praecedat; tum denique in providis legibus, & cautelis editis atque susceptis, ut nequissimos homines acceret a sacrilego ausu se immiscendi Sacrorum Mysteriorum celebrationi, absque Sacerdotali ordine & charactero; viam illis quodammodo praecoccupando, qua in praefatam poenam traditionis brachio saeculari pronuere possent.

§. 4. In Pontificali Romano habetur forma degradationis verbalis, per quam videlicet profertur sententia decernens realem degradationem, non minus in eos, qui Sacris Ordinibus, excepto Presbyteratu, insigniti sunt, quam & in ceteros Clericali tantum Tonsura, aut Minoribus Ordinibus initiatos. Hoc solum inter utroque intercedit discrimen, quod in Clericos Minorum Ordinum, aut simpliciter Tonsuratos, verbalis degradatio peragitur, seu quod idem est, degradatio realis decernitur, a solo Episcopo, absque aliorum quorumcumque interventu: in alios vero Majoribus Ordinibus infra Sacerdotium insignitos, non licet Episcopo ad verbalem degradationem procedere, nisi assistentibus, & suffragium simul ferentibus aliis quibusdam personis, quarum praesentiam, sententiamque Canonicae Leges exposcunt.

§. 5. Celebris est Decretalis Praedecessoris Nostri Bonifacii Papae VIII. in Cap. degradatio, de Poenis, in sexto, ubi haec leguntur: Super quo tibi taliter respondemus, quod verbalis degradatio, seu depositio ab Ordinibus, vel Gradibus Ecclesiasticis, est a proprio Episcopo, sibi assistente in degradatione Clericorum in sacris constitutorum Ordinibus certo Episcoporum numero definito Canonibus, facienda; quamquam proprii Episcopi sententia, sine aliorum Episcoporum praesentia, sufficiat in degradatione eorum, qui Minores dumtaxat Ordines receperunt.

§. 6. Notae sunt etiam sanctiones Canonum, quos indicat Glossa Canonica, in cit. Cap. Degradatio, in verb. Canonibus -- de poenis, in sexto, quique definitur numerum Episcoporum, qui assistere debent, ubi pronuncianda sit degradatio verbalis adversus Clericum in Majoribus Ordinibus constitutum.

§. 7. Nec quemquam latere potest quod in Sacro Concilio Tridentino statutum fuit Sess. XIII. cap. 4. de Reform., ubi, quum animadversum fuisset, non ita facile in occurrentibus degradationum casibus reperiri posse numerum Episcoporum a Canonibus requisitum, facultas fit Episcopis procedendi etiam absque illis; adhibitis tamen, sibi in re assistentibus totidem Abbatibus, in Civitate, aut Dioecesi residentibus, atque usu Mitrae & Baculi ex Apostolicae Sedis indulto decoratis, vel, si hi non adsint, aliis personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, matura aetate, & sacrarum legum scientia spectabilibus.

§. 8. Quoniam vero juxta veterem disciplina, verbales degradationes peragebantur in Synodis

Poenam in perditos homines sic irrogat Ecclesia ut lenis, piusque Matris spiritum servet.

Id emittit primo expressa scripta verbalis degradationis forma.

Indicantur de ea canonicae sanctiones.

Subsidiaria degradationis forma a Concilio Tridentino permittitur.

Assessores in verbali degradatione quo jure fruuntur.

Provin-

Provincialibus, & in his quidem singuli Episcopi suum proferebant suffragium; quum nunc Episcopi, vel alii Ecclesiastici viri, de quibus diximus, locum gerant Patrum in Conciliis Provincialibus assidentium, facile intelligitur, in hos derivatum esse jus ferendi suffragii in degradationibus verbalibus, ad quas, uti Athesores, invitantur; quemadmodum plene demonstratum a Nobis fuit in nostro Tractatu *De Synodo Diocesana, lib. 9. cap. 6. num. 4. novissima edit.*

§. 9. Verbalium degradationem sequitur degradatio realis, cujus exequenda ratio distincte praescribitur in Pontificali Romano. Et in hac etiam Ecclesia minime omittit perspicua lenitatis, & pietatis suae argumenta praebere. Etenim priusquam degradatum tradat seculari Curiae Ministro, pro eo efficaciter deprecatur, ne poena mortis, aut mutilationis membrorum eidem infligatur: *Domine Judex*, verba sunt citati Pontificalis, *rogamus Vos cum omni affectu, quo possumus, ut amore Dei, pietatis, & misericordiae intuitu, & nostrorum intervenitu precaminum, miserimo huic nullum mortis, vel mutilationis periculum inferatis.* Multoque ante Pontificalis Romani compilationem, id ipsum expressum legitur in *Cap. Novimus*, quod est Innocentii III. *De Verbor. signific.* ubi: *Pro quo tamen, sermo est de degradato, seculari Curiae tradendo, debet Ecclesia efficaciter intercedere, apud Judicem laicum, ut citra mortis periculum, circa eum sententia moderetur.* Videri quoque potest *Alteferra ad cit. Cap. Novimus, de verb. signif.* ubi plures colligit Patrum auctoritates congruentes iis, quae in praecedente Decretali statuuntur.

§. 10. Ad confirmandum autem assumptum nostrum, de summo pietatis studio, quo Ecclesia etiam nil tale meritis prosequitur, viamque ipsis intercludere nititur, ne mortis poenam per delicta incurant; dicimus, antiquissima providentia cautum fuisse, ut qui e propria in alienam Dioecesim transgreditur, nisi fuerit in hac plane cognitus, secum ferat Ordinarii sui literas, quibus fides fiat, eum esse Sacerdotem, nullogue, quod sciatur, Canonico impedimento detentum, quominus Sacra Mystera celebrare queat. Jam id decretum habetur in Sacra Calchedonenfii Synodo; ubi quum interdictum legatur Clerico atque Lectori, e sua in aliam Dioecesim commigrare, non praebentis memoratis literis, quas Discessus appellamus, a proprio Episcopo; Jacobus Cajacius, alique post eum accurati Scriptores, monuerunt, cum vera Textus lectione non congruere verbum, *Lectori*, sed *ignoto*; quemadmodum & ipsi adnotavimus in *nostra Institutione 34. editionis latinae §. 1.* Quod si vetustiora etiam propostae disciplinae principia investigare libeat, consuli possunt Canones, qui Apostolici vocantur, apud Cotelierium in editione *Patrum Apostolicorum Tom. 1. lib. 8.* inter quos adest Canon XIII. ita decernens: *Si quis Clericus, aut laicus, a communione suspensus, vel communicans, ad aliam properet Civitatem, & suscipiatur praeter commendatitias literas; & qui susceperunt, & qui susceptus est, communione priventur: excommunicato vero proteletur ipsa correptio, tanquam qui mentitus sit, & Ecclesiam Dei seduxerit.* Consonat huic Canon XXXIV., ut patet ex subiectis illius verbis; *Nullus Episcoporum peregrinorum, aut Presbyterorum, aut Diaconorum, sine commendatitiis suscipiatur epistolis, & cum scripta detulerint, discutiuntur attentius; & ita suscipiantur, si probatione pietatis extiterint; sin minus, nec quae sunt necessaria subministrantur eis, & ad communionem nullatenus admittantur, quia per subreptionem multa proveniant.*

§. 11. Porro, quidquid disputent eruditi de vero Canonum Apostolicorum Auctore, certum est, eos magnum auctoritatis pondus habere,

quum saltem saeculo Ecclesiae tertio decurante collecti fuerint ex pluribus Conciliis ante Nicaenam Synodum celebratis; uti nunc temporis inter sacrum antiquitatum investigatores convenire videtur.

§. 12. Sanctissimis hinc legibus conformes sunt Concilii Tridentini sanctiones; conformes sunt Epistola Encyclica a Congregationibus Urbis ad Ecclesiarum Antifites saepe transmissae. Idque etiam pro firmo tenendum est, quod licet non oporteat Episcoporum sollicitum esse de Regularibus, qui in propriis Ecclesiis Missas celebrare intendunt, quum ejus rei cura reservata sit eorum Superioribus Regularibus; si quis tamen saecularis Sacerdos in Ecclesiis Regularium Missam celebrare velit, hic etiam debet literas Discessus a proprio Ordinario obtentas exhibere Episcopo, in cujus Dioecesi Sacrum vult peragere; uti videre quoque est in *Nostri Institutione 34. latinae editionis §. 1.*

§. 13. Veterem hanc, justissimamque sanctionem, de cujus executione plura tradiderunt nostri Scriptores pragmatici, (quos inter merito memorandus est diligentissimus Monacellius, *Formular. Legal. Part. 1. Tit. 4. Formul. 8. pag. 81.* & *Formul. 6. pag. 79. item Tit. 6. Formula 18, pag. 160.*) providis excogitatis cautelis plurimum roboravit magnus Ecclesiasticae disciplinae restitutor S. Carolus Borromeus, cujus hac de re Decreta pluribus in locis extantia studiose legenda, & expendenda monemus; videlicet in Concilio Provinciali Mediolanensi primo habito anno 1565. *part. 2. in secundo pariter Provinciali anni 1569. Tit. 2. Decret. 1.* ac Provinciali tertio, anni 1573. item in Instructione ad Sacerdotes de celebratione Missae, ac denique in Concilio Provinciali quarto celebrato anno 1576. Quibus in locis constitutum habetur, ut Parochus, in cujus Parochia Sacerdos alienigena domicilium figit, si id per Dioecesim contingat, intra octo ad summum dies, illius adventum nunciare debeat Vicario Foraneo, qui rem ad Episcopum deferat; si autem in Civitate, Parochus ipse de omnibus certiore faciat Episcopum, qui sibi literas discessus ab hujusmodi Sacerdote exhiberi mandet, easque inspiciat, totumque earum tenorem sedulo expendat. Si enim Ordinarius subito sibi Sacerdoti licentiam abeffendi ad certum definitumque tempus indulerit, facultas celebrandi Missam eidem non ultra tempus illud concedenda decernitur. Notanda quoque jubetur dies, quia expeditae fuerint literae discessus; ne scilicet ante eam diem, qua inspiciendae, ac discutendae offeruntur, antiquiores sint duobus, vel quatuor, aut respective sex mensibus; duobus nimirum, si literae confectae sint intra Provinciam; quatuor vero, si extra Provinciam, in Italia tamen expeditae fuerint; sex denique, si extra Italiam datae comperiantur.

§. 14. Ex omnibus hinc tum generalibus, tum peculiaribus sanctionibus manifeste desumitur, quantopere Ecclesia abhorreat ab ea poena ad effectum perducenda, quam Sacri Canones in Celebrantes non promotos sanxerunt; quandoquidem tot veluti aggeres hominibus obijciuntur, ne in ejusmodi delictum labantur, unde locus fiat executioni ejusdem poenae Sacris Legibus definitae.

§. 15. Majoris tamen ponderis, ad hoc ipsum evincendum, est id, quod subijcimus. Siftit se aliquis coram Ecclesiastico Judice, seque ipse denunciatur, quamvis Sacerdotali Ordine destitutum, Missarum Sacrificia celebrasse, vel etiam Sacramentales Christifidelium Confessiones audisse. Ita se sponte sistens, eo privilegio gaudet, ut impositis ipsi salutaribus poenitentibus, dimittatur; nisi tamen in ipso suo Constituto diminutus, ut ajunt, vel aliunde praeventus fuerit; in his enim casibus carceribus custodiendus includitur. Sed si idem subinde Judici interroganti, an sciat causam, ob quam carceribus mancipatus sit,

statim,

Vetustioribus congruunt recentiores Ecclesiae leges.

Novae cautela in idipsum excogitata, ac praescripta.

Premissarum conclusio.

Instauratur validius argumentum.

In reali quoque degradatione Ecclesia eadem praebet lenitatis argumenta.

Idem spiritus eruitur ex cautelis ad praevocanda delicta statuta.

Provida sanctio de Sacerdotibus e propria in alienam Dioecesim commigrantibus.

Vetustiora circa id ipsi monumenta.

Canonum Apostolicorum auctoritas & antiquitas.

1757.
Cum se sponte fiteribus, vel crimen statim fatentibus quomodo res transigatur.

statim, non expectatis ulterioribus interrogationibus, seu quæstis, sincere rem totam aperiat; quamvis de illius incurfu in pœnales Apostolicarum Constitutionum sanctiones non dubitetur; ideoque dignus sit, qui sæculari Foro, uti capitalis criminis reus, liberè tradatur; nihilominus admittitur ad beneficium minorationis pœnæ, commutatà ipsi pœnæ mortis in damnationem perpetuam ad trirèmes; uti testatur bonem. Cardinalis Albitius harum rerum peritissimus, in suo Tractatu de *Inconstantia in Fide part. I. cap. 14. num. 70. Si verò citatus, & vocatus, ad generalem interrogationem, an sciat qua de causa fuerit vocatus, vel sciat causam suæ incarcerationis, vel quomodo hic reperitur, fatetur de plano veritatem, is tractatur, ac si esset sponte confessus, & cum eo mitius agitur, præsertim post condemnationem, ut scilicet gravior pœna commutetur in mitiorem &c. Et ita fuit resolutum in sacra Congregatione sub die 12. Maii 1604.*

Hodierna praxis circa verbalem & realem degradationem.

§. 16. Illud etiam animadversione dignum est, quod quamvis in Pontificali Romano præscripta reperitur degradatio, etiam a prima Clericali Tonsura; licet de hac quæstio sit, an inter Ordines numerari debeat, nec ne; possitque Judex Ecclesiasticus, uti prænotavimus, quando agitur de Minoribus Ordinibus, solus per se verbalem Degradationem peragere, quod ipsi non licet sine aliorum interventu, ubi res est de Ordinibus Majoribus; nihilominus nunc temporis Sacerdotes, aliique Clerici, tam Majorum, quam Minorum Ordinum, ad Trirèmes liberè amandantur, vel etiam perpetuo carceri mancipantur, sine prævia verbali, multoque minus reali Degradatione; uti cuique perceptum est, & adnotatum quoque fuit a Sacerdote Catalani *Comment. ad Pontif. Rom. Tit. 16. §. 4. num. 6. Tom. III.*

Factum, unde exorta præfens quæstio.

§. 17. In Tribunalium Ecclesiasticorum carceribus nunc quoque satis superque reperiuntur aliqui, eo nomine detenti, quod Sacerdotali Ordine carentes, Missas celebraverint, Sacramentales Fidelium Confessiones exceperint, iidemque etiam Eucharisticam Communionem expetentibus, Particulas distribuerint a se nulliter consecratas. Hos inter, duo erant, qui statim ac interrogati fuerunt, num detentionis suæ causam scirent, omnia ingenuè confessi sunt; ex quo orta est quæstio, an iidem admittendi essent ad beneficium minorationis pœnæ; ita nimirum, ut non quidem Sæculari Foro traderentur, tamquam capitis rei; sed potius in Trirèmes, seu Carcerem perpetuò detruderentur.

Judicium, Cõsultorumque circa ipsam sententiam.

§. 18. Nulla quidem discordia detecta est in suffragiis eorum, qui sive consulendo, sive iudicando, in prædictorum Causis sententiam dixerunt, super eo, an uterque reus pœnam traditionis Foro Sæculari, atque adeo Capitis pœnam incurrisset. Verum nonnulli subdiderunt, attentam eorum promptam confessionem, qua unusquisque delictum suum plene aperuerat, non expectatis ulterioribus Judicis interrogationibus; ambos promeritos esse, ut pro sponte confessis haberentur, utque propterea ad Trirèmes dumtaxat, vel Carcerem perpetuò damnarentur. Alii autem numero plures censuerunt, eosdem, tamquam capitis reos, brachio sæculari liberè tradendos esse.

Definitivum de eadem iudicium Pontificis.

§. 19. Nos vero, quamvis ob ægritudinis nostræ pervaciã, Congregationibus super his habitis, ut semper aliàs Nobis in more positum fuit, interesse non potuerimus; quum tamen subinde omnia perlegere, & expendere non omiserimus, Pontificiæ Clementiæ & mansuetudini magis consentaneum existimavimus, in mitiorem sententiam concedere; eò vel magis, quod & Cardinalis Albitius in hujus generis rebus adeo verfatus, testatum reliquit, ejusmodi pœnæ minorationem, veluti præmium, indulgeri consueviffe

is, qui ad primam Judicis interrogationem delictum suum integrè, apertèque fatentur; & plura suppetunt exempla causarum, quæ in similibus circumstantiis ita transactæ fuerunt. Itaque volumus præfatos reos promerite pœnæ minoratione in præfenti casu gaudere, nimirum Trirèmbus perpetuò addici, ita ut ab iis nunquam dimitti, seu pœnæ hujusmodi commutationem ullam impetrare valeant, præter quam a Romano Pontifice pro tempore existente, ac de eorum delictis, cum omnibus adjunctis circumstantiis, edocto; relicta dumtaxat Judicibus facultate, ut quoties perpetuum trirèmbus Opus præfatis reis minime congruere videatur, in illius locum subrogare valeant perpetuam in ergastulo aut carcere reclusionem, si reliqua ipsis ad id necessaria non desint. Præterea volumus atque mandamus, ut quum damnatio ad Trirèmes, seu ad perpetuam reclusionem, ut supra, præfatis reis formiter intinenda erit, id fiat a Judice, præfentibus iis, qui ad Ecclesiæ Sacramta moderanda deputati sunt, quique ad hujusmodi actum evocandi erunt ab ipso Judice, sub pœnis ejusdem arbitrio infligendis; atque ea occasione gravis admonitio iis fiat, de omnimoda observantia & executione eorum, quæ sæpe præscripta sunt; nè scilicet ignotos Sacerdotes Missam celebrare permittant, nisi postquam Literæ dilectus, quas secum a propria Diocesi prodeuntes attulerunt, recognitæ & examinatæ fuerint per eum, cui hujusmodi cura demandata est. Id ipsam enim prælitum alias fuisse meminimus in hac eadem Urbe, sub fel. rec. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. tunc quum sæculari Foro traditus fuit quidam capitali pœna plestendus, eò quod Sacerdotali Ordine non insignitus, Missam celebraverat.

§. 20. Cum iis igitur, qui usque nunc comperti fuerint ad Sacrum Presbyteratus Ordinem non promoti, Missam celebrasse, aut Sacramentales Confessiones exceperint, juxta rationem hactenus descriptam, a competentibus Judicibus, & Tribunalibus agendum decernimus. Sed quoniam hujusmodi crimen, utpote gravissimum, & satis superque frequentatum, omni ratione præcavendum, & quantum fas est, a Christiana Republica eliminandum, extirpandumque Nobis esse cognoscimus; novam hac de re legem a Nobis statutam per Apostolicam Constitutionem, (cujus exemplum Epistolæ huic adnexum Fraternitas Tua accipiet) in posterum, post tres scilicet menses ab ejusdem Constitutionis data computandos, omnino servari, & ad effectum perducendum mandamus. Tibique interim, Venerabilis Frater, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Augusti MDCCLVII. Pontificatus Nostri Anno XVII.

Celebrantibus Missam, aut Fidelium Confessiones excipientibus, sine Sacerdotali Characterè, sincera criminis confessio facta in primo interrogatorio generali nihil suffragatura decernitur, ad evadendam pœnam traditionis brachio sæculari, indictam in Constitutionibus Apostolicis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

DIVINARUM, humanarumque Legum custodia vigilantia Nostre concedita hoc Nobis onus imponit, ut & assiduo studio caveamus, ne scelera atque flagitia contra ipsas Leges committantur, & ut ea, quæ ab iniquitatis filii perpetrari contingat, justo po-

Sententia in hujusmodi reos quomodo a Judice ferenda.

Hæc quædam anæctum tempus. Nova in futurum cetera nequissimum scelus parantur subsidia.

Dat. 2. Augusti 1757. Pont. XVII.

LXXVII.

Procœmium.

narum

Prædecessorum Pontificum Constitutiones de Celebratibus nonpromotis jam pridem a Pontifice confirmatæ, ac pluribus additamentis elucidatæ.

* In hac Editione Tom. XVI. pag. 196

Nova providentia, adversus eorum eflugium nunc roboratæ.

Benigna agenda ratio cum reis delictum suum prompte fatentibus, jam pro consuetudine recepta.

Eadem delinquentibus nota, impunitatem plerisque præstat

Hujusmodi praxis in posterum tempus proficibitur, & Constitutionum rigor servandus jubetur.

narum rigore, ad formam Sanctionum iisdem Legibus adscriptarum, puniri & vindicari curemus.

§. 2. Sanè Nos aliàs, gravissimum eorum delictum detestantes, qui ad Sacerdotalem Ordinem non promoti, Missarum Sacrificia celebrare, Fidelium Confessiones excipere, & accedentibus ad Eucharisticam Mensam, Panem a se nulliter consecratum distribuere, ausu temerario præsumere; edita Constitutione, quæ incipit: *Sacerdos in æternum*: data XI. Kal. Maji Anno Incarn. Dominicæ MDCCXLIV. Pontificatus Nostri IV., antiquiores Prædecessorum Nostri Romanorum Pontificum Constitutiones adversus hujus generis delinquentes jam pridem editas confirmantes & innovantes, complures alias declarationes, atque cautelas addidimus, ad eliminandum a Christiana Republica sacrilegum ejusmodi facinus maximè opportunas, quæ distinctè legi possunt in citata Constitutione nostra, impressa in Bullario nostro Tom. I. num. xcviij. *

§. 3. His tamen ampliolem providentiam nunc superaddere cogimur, ut aliud delinquentibus eflugium ibi non enunciatum, & ab inventa sensim in Tribunalibus consuetudine jam ipsis pene concessum, quo debitas sibi graviore pœnas plerique evadere possent, unà cum cæteris per dictam Constitutionem nostram sublatis, pariter adimamus.

§. 4. Invenimus siquidem hunc morem hactenus observari consuevisse, ut si Reus constitutus, quum primum a Judice interrogatus fuerit, an sciat qua de causa carceribus inclusus sit, aperte & candidè delictum suum fateatur & narret; tunc is, veluti sponte confessus, ad obtinendam pœnæ minorationem habilitetur; quod nimirum eò recidit, ut ad Triremes, vel ad carcerem perpetuo damnetur, sed nequaquam Foro Seculari tradatur, tamquam capitalis criminis reus, quemadmodum præfatæ Prædecessorum nostrorum Constitutiones, a Nobismet ipsis, ut supra diximus, confirmatæ, & innovatæ præscribunt; uti latius a Nobis expositum est in Epistola Encyclicæ ad Antistites Ordinarios Locorum, & Judices in hac materia competentes, hac ipsa die per Nos data.

§. 5. Quum autem experientia compertum fuerit, plerisque reos, qui Sacerdotali Characterè carentes Missam celebrant, aut Sacramentum Penitentia nulliter ministrant, de hujusmodi Tribunalium indulgentia satis edoctos, vix unquam omittente, quin statim atque carceribus detenti, & coram Judice constituti fuerint, delictum suum diserte confiteantur, ad hoc ut traditionem Foro Seculari, extremumque supplicium exinde consequens, evadant; quumque hac ratione re ipsa eveniat, ut vix ullus sit ex hujusmodi criminis reis, qui moderationem pœnæ in præfatis Apostolicis Constitutionibus statuta non obtineat; eoque beneficio fruatur, ut quum Seculari Foro, tamquam capitali judicio damnatus, & mortis reus, tradendus fuisset, perpetuo potius Carceri, aut Triremibus mancipetur:

§. 6. Idcirco Nos perniciosam hujusmodi praxim de medio tollere coacti, motu proprio, & certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, per hanc nostram perpetuo valituram Constitutionem decernimus, atque statuimus, in posterum, videlicet post tres menses a data præsentium Literarum computandos, nulli amplius Clerico, sive Laico sapediti criminis reo, promerita pœnæ minorationem ullam concedi debere, sive posse, intuitu promptæ, aperteque confessionis, qua delictum suum in circumstantiis superius enunciatis Judici confessus fuerit; sed, ea non obstante, omnes & singulos in præcedentibus Constitutionibus hac de re editis comprehensos, a Judice competente, in casibus ibi-

dem expressis, prævia etiam degradatione, quatenus opus sit, tradendos omnino fore, & esse Brachio Seculari, capitali pœna puniendos.

§. 7. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, Nostrosque & Apostolicæ Sedis etiam de Latere Legatos, seu Nuntios, & in quibuscumque Tribunalibus, & Officiis, etiam specifica mentione dignis, sublata cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, definiri, & post lapsum trium mensium, ut supra, ad executionem, & effectum omnino perducendum debere.

§. 8. Non obstantibus contrariis quibusvis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, & Decretis; nec non dictorum Tribunalium, & Officiorum praxi, stylo, statutis, usibus & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; Personarum quoque, Locorum, & Ordinum, Congregationum, Societatum, Institutum, & Militiarum, Privilegiis, Exemptionibus, & Indultis, quæ supradictæ prioris Constitutionis Nostre executioni decrevimus non obstant: Quibus omnibus & singulis, etiam ad præsentium Literarum nostrarum effectum, iterum plenissime & amplissime derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 9. Nulli ergo hominum liceat paginam hanc nostrorum Decretorum, Statutorum, & Derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Dei Omnipotentis, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCCLVII., Quarto Nonas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimoseptimo.

J. Card. Pro-Datar. D. Card. Passioneus.

V I S A
De Curia J. C. Boschi.

Loco † Plumbi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicata die XI. Augusti 1757.

Damnatio & prohibitio Epistolæ manuscriptæ, quæ directæ legitur: *Amplissimis S. R. E. Cardinalibus, & clarissimis Theologis in Urbe Præneste congregatis post pacem Ecclesiæ Gallicanæ restitutam, & methodum propediem edituris pro studiis peragendis ab Alumnis Collegii Urbani de Propaganda Fide ad Hereticos profigandos, ad Gentiles, & Atheos in sinum Ecclesiæ reducendos.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

CUM ad nonnullos ex Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus pervenerint Exempla manuscripta cujusdam Epistolæ, cui præfixa est Directio hujusmodi -- *Amplissimis S. R. E. Cardinalibus, & clarissimis Theologis in Urbe Præneste congregatis post pacem Ecclesiæ Gallicanæ restitutam, & methodum propediem edituris pro studiis peragendis ab Alumnis Collegii Urbani de Propaganda Fide, ad Hereticos profigandos, ad Gentiles, & Atheos in sinum Ecclesiæ reducendos*; quæque incipit: *Hæc sunt Dubia &c.*; ac desinit in ea verba: *& explodendam novitatem*: unumque etiam ex hujusmodi

Tollitur aliter judicandis interpretandique facultas.

Derogatio contrariorū.

Sanctio pœnalis.

Dat. 2. Augusti 1757. Pont. XVII.

LXXXVII.

Epistola, cui præfixa est directio hujusmodi: *Amplissimis &c. Theologi*, quorum examini a Pontifice subjecta sunt, damnanda & proferenda esse censuerunt.

Exem-

Exemplis transmissum fuerit ad dilectum Filium Nostrum Albericum ejusdem S. R. E. Cardinalem Archintum nuncupatum, Nostrum in universi Status negotiis Secretarium, eo scilicet consilio, ut Nostris quoque oculis Epistola ipsa subjiceretur, id quod est factum: Cumque officii Nostrae partes sint, pro commissi Nobis divinitus Gregis Domini cura, animarum periculis, atque detrimentis, quae ex praefata Epistola lectione & usu provenire possent, Pastoralis sollicitudine, quantum cum Domino possumus, occurrere: Idcirco Nos statim aliquot Viros doctos, Theologicae facultatis professores, nulliusque partis studio addictos, elegimus, iisque injunximus, ut de praedicta Epistola, deque in ea contentis, judicium facerent; qui sane mandatis Nostris diligenter obtemperantes, sententias suis doctae prudenterque conscriptis, unanimiter censuerunt, praedictam Epistolam, utpote refertam assertionibus respectively falsis, temerariis, scandalosis, multimode injuriis, contumeliosis, impudentibus, captiosis, seditiosis, & schismati faventibus, damnandam a Nobis & proscribendam fore.

§. 2. Relato Theologorum examini successit aliud, quod Nos ipsi pariter commissimus nonnullis Venerabilibus Fratribus Nostris praedictae S. R. E. Cardinalibus Theologorum Disciplinarum scientia praestantibus; qui eadem Epistolam mature perpensa, ponderatimque dictorum Theologorum suffragiis, in eandem cum ipsis sententiam convenerunt, quaeque ab illis adducta & firmata sunt, suis quoque calculis comprobarunt.

§. 3. Nos denique ipsi, quaecumque in primo & altero examine discussa fuerant, inspicere, legere, & considerare non praetermissimus; dictaque Epistolae tenorem cum illius censura studiose comparavimus. Subinde vero Nos ipsi rem totam communicavimus cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana Generalibus Inquisitoribus adversus haereticam pravitatem Auctoritate Apostolica deputatis, in Sacrorum Canonum sanctionibus, graviorumque negotiorum tractatione apprime versatis; quibus quum omnia distincte exposuerimus, quae tum a Nobis gesta sunt, tum a praedictis Theologis & Cardinalibus in priori & posteriori Epistolae examine praec oculis habita fuerant; his quoque censentibus praedictam Epistolam damnandam & proscribendam esse; Nos, inhaerentes hujusmodi Theologorum & Cardinalium iudiciis atque consiliis, ac etiam motu proprio, & certa scientia Nostra, praesentium Litterarum tenore, praedictam Epistolam, tanquam contententem assertiones respectively falsas, temerarias, scandalosas, multimode injurias, contumeliosas, impudentes, captiosas, seditiosas, & schismati faventes, Auctoritate Apostolica damnamus & reprobamus, ejusque Exempla legi, describi, & retineri prohibemus; mandantes omnibus, & singulis Christianis, qui ejusmodi Exempla penes se habuerint, seu in quorum manus subinde pervenerint, ut illa, statim atque praesentes Litterae eis innotuerint, haereticae privatis Inquisitoribus, seu eorum Vicariis, ubi adfit Sancti Officii Tribunal, alioquin Episcopis, seu Ordinariis locorum, tradere & consignare debeant: sub poena excommunicationis majoris,

quoad Personas seculares, quo vero ad Personas Ecclesiasticas, etiam Regulares, hujusmodi mandato Nostrum non obediens, & contrafaciens, sub poena suspensionis a Divinis, ipso facto, absque alia declaratione incurrendis; quarum absolutionem, & respective relaxationem, Nobis & Successoribus Nostris Romanis Pontificibus pro tempore existentibus, reservamus; excepto dumtaxat, quoad excommunicationem praedictam, uniuscujusque mortis articulo, quo nimirum Confessarius quilibet ab hujusmodi censura, ut praefertur, incurfa, absolvi poterit.

§. 4. Quia vero aequum non est, ut impunitus remaneat Auctor praedictae damnatae, & proscripae Epistolae, qui per assertiones, ut supra, reprobatae, carpere atque traducere ausus est reclusissimam agendi rationem eorum Cardinalium, quorum Nos consilio, & opera usi sumus, ubi actum fuit de conscribenda Epistola Encyclica, quae prodit superiore anno 1756. sub Dat. die XVI. mensis Octobris; idemque contra ipsam Epistolam Nostram Encyclicam audendo, Nos etiam, qui eam conscripsimus, malignitatis suae jactis petere non veretur; Idcirco Nos Officio Sanctae Inquisitionis committimus & injungimus, ut exactissima diligentia adhibita, curet Auctorem praedictae damnatae Epistolae, qui adhuc latet, detegere & agnoscere: Volentes, ut statim collecta fuerint indicia, quae semiplenam, ut ajunt, probationem constituent, ad capturam Rei ejusmodi indicis gravati, juxta stylum, & consuetudinem Sancti Officii, deveniatur; deindeque completo & concluso Processu, ad ulteriores poenas adversus eum procedatur, juxta Sacrorum Canonum & Constitutionum Apostolicarum sanctiones; sic exigente justitia publica, quae perniciosos hujusmodi ausus severiori vindicta coerceri jubet.

§. 5. Ut autem eadem praesentes Litterae ad omnium notitiam facilis perducantur, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, & auctoritate praedicta decernimus, illas ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, nec non Curiae Generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Florae de Urbe per aliquem ex Curatoribus Nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibi affixa relinqui; sic vero publicatas, omnes & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatae, & intimatae fuissent: ipsarum autem praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quae haberetur eidem praesentibus, si exhibita forent vel ostensa.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majori sub Annulo Piscatoris die 5. Septembris MDCCCLVII. Pontificatus Nostrae Anno decimo octavo.

D. Card. Passioneus.

Publicat. eodem Die, Mense, & Anno.

Horu Theologorum iudicium comprobant nonnulli S. R. E. Cardinales, quibus a Pontifice iudicium Epistolae examinis fuit demandatum. Rea totam ipse per se Pontifex consideravit & expedit, negotiumque communicavit cum S. R. E. Cardinalibus S. Inquisitionis, qui pariter Epistolam proscribendam iudicaverunt.

Apostolica Idcirco auctoritate damnatur, ejusque exempla legi, describi, & retineri prohibentur.

Officio S. Inquisitionis injungitur damnatae epistolae auctorem detegere.

Publicationem Litterarum Apostolicarum decernitur, & fides earum sumptibus habenda.

D. 5. Sept. 1757. Pont. XVIII.